N. DAVIDESCU

ŢARA ROMÂNEASCĂ

POEM

BUCUREŞTI
FUNDAŢIA REGELE MIHAI I
39, Bulevardul Lascăr Catargi, 39
1 9 4 4

www.dacoromanica.ro

De N. DAVIDESCU

Apărute:

IOV, 2 acte în versuri, editura „Librăria Nouă".
SFINXUL, nuvele, editura „Cartea Românească".
ASPECTE ŞI DIRECŢII LITERARE, critică, seria I, editura „Viaţa Românească":
ASPECTE ŞI DIRECŢII LITERARE, critică, seria II, editura „Cultura Naţională".
INSCRIPŢII, poezii, ediţia II, editura „Cultura Naţională".
ERNEST RENAN, viaţa şi opera, editura „Cultura Naţională".
VESTITORUL, traduceri din Villiers de l'Isle Adam, editura „Cartea Românească".
NUVELE, traduceri din Villiers de l'Isle Adam, editura „Biblioteca pentru Toţi" Nr. 545.
CONSERVATOR & C-NIA, roman, editura „Ancora".
CRIMA DIN STRADA NOPŢEI, nuvele, editura „Biblioteca Dimineaţa" Nr. 44.
VIOARA MUTA, roman, editura „Casei Şcoalelor".
LEAGAN DE CANTECE, poem, editura „Cartea Românească".
FANTANA CU CHIPURI, roman, editura „Naţională S. Ciornei".
DIN POESIA NOASTRĂ PERNASIANĂ, Editura Fundaţiei pentru Literatură şi Artă „Regele Mihai I

Din ciclul „Cântecul Omului", apărute:

1. IADEEA (poem), editura „Ramuri", Craiova.
2. HELADA (poem), Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Carol II".
3. ROMA (poem) Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Carol II".
4. EVUL MEDIU (poem) Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Carol II".
5. RENAŞTEREA, (poem), Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Mihai I".

POEZIA NOASTRĂ SIMBOLISTĂ, antologie critică.
ARHITECT DE ŢARA NOUA, poezie
ASPECTE ŞI DIRECŢII LITERARE, critică, seria III.

S'au tras din această carte, pe hârtie Vidalon, douăzeci şi şase de exemplare nepuse în comerţ, numerotate dela 1 la 26.

www.dacoromanica.ro

STEMĂ NOUĂ

A răsărit o floare albastră, poate, dar
E de-o-potrivă neagră sau galbenă sau roză;
E sbor înfățișarea ei și apoteoză
Și cântec în adâncuri de strămoșesc altar,

Am strâns în suflet tâlcul înaripat al ei
Ca pe-o podoabă scumpă de diamante rare,
Și m'am trezit prin munții Carpați oștean călare
Pe cărărui croite pe sub stejari, de miei.

Nu-mi mai aduc aminte cum mă chema, dar știu
Că-mi strălucea securea și paloșul în mână
Și că 'ncercam să caut în gând ca 'ntr'o fântână
Un rost care 'n ureche îmi ațipea pustiu.

Un vultur ca o cruce plutea cu umbra lui
De-asupra unui zimbru pe-un pisc ca o cetate,
Și rostul laolaltă al lor pe de 'nserate
Al tuturora parcă era și-al nimănui.

www.dacoromanica.ro

Am vrut să trag dar brațu mi s'a 'nmuiat ca 'n somn
In vreme ce cu ochii sorbeam nemărginirea,
Și mă 'mbătam cu noaptea, cu luna și cu firea
De-această stemă nouă de țară și de domn.

www.dacoromanica.ro

ZÂNA PLAIURILOR NOASTRE

E de-o-potrivă neagră sau galbenă, sau roză
In soare
Cosița acelei fete sburătoare
Pe-a lanurilor caldă și grea metamorfoză.

E umbră și lumină din sufletele noastre,
Regrete,
Nădejdi în sboruri repezi de erete,
Și nostalgii de rarişti și de poeni albastre.

E trupul și ogorul și neamul și cuvântul,
Pădurea
In lungile ei lupte cu securea
Și apele de-apururi într'una cu pământul.

Se duce și ne ducem cu ea și noi la vale
Departe
Spre fiecare colț de țară 'n parte
Să 'nsămânțăm în brazde cu grâu urmele sale.

E bucurie veșnic și veșnic e osândă
Chemarea
Indemnurilor ei adânci ca marea
Spre nu știu care'naltă și-a tuturor izbândă.[1]

www.dacoromanica.ro

PASTURELĂ

E sbor înfățișarea ei și apoteoză
De creștet de stejari
Cu mlădieri de undă și gingășii de roză
Păzite 'n vârf de munte de codri seculari.

Aici a stat cu vântul în plete și cu dorul
In suflet ațipit
Și-a urmărit cum cântă și 'n pieptul ei izvorul
Ca un îndemn în aur topit învăluit.

A cercetat cu ochiul căderea lui din stâncă
In stâncă până când
In josul lui pe valea cotită și adâncă
S'a pomenit că sboară și propriul ei gând.

Și s'a trezit alături de baci că se coboară
Pe măgărușul ei
Cu grații prețioase în ea de căprioară
Și cu o turmă 'n urmă sburdalnică de miei.

www.dacoromanica.ro

BUCIUM

Şi cântec în adâncuri de strămoşesc altar
A fremătat atunci
Pe 'ntindere de lunci
Şi pe coline pline de-al nostru furnicar.

Ca niciodată parcă un soare de senin
De-odată-a isbucnit
Pe 'ntregul răsărit
Investmântat în albul petalelor de crin.

Am înţeles adâncul acelei clipe 'n sbor
Spre noi înaripat
Şi 'ncet am înălţat
Un imn de slavă celui a-tot-stăpânitor.

Eram ca o pădure de lăncii, ridicaţi
Pe zare de hotar,
Şi toţi, pe sub pieptar
Aveam ţinută 'naltă şi inimi de 'mpăraţi.

www.dacoromanica.ro

REVELAȚIE

Am strâns în suflet tâlcul înaripat al ei
Și fastul ei de soare
In toate-ale destinului ogoare
Din care răsărea 'nviorătoare
Ca din zăpadă 'ntâii ghiocei.

Era coborîtoarea de-azur a unui zeu
Localnic din pădure
Și prin meleagurile ei obscure
Se rătăcise noaptea după mure
Când am găsit-o și am furat-o eu.

A plâns întâi cu lacrimi de aur, și cu ea,
Pădurea ei întreagă
Ingrijorată parcă să 'nțeleagă
Neliniștea și frica ei pribeagă
In plânsul ei nehotărît vuia.

De-asupra noastră, totuși, era senin și cald
Și cerul printre frunze
Părea că 'n luminișuri mari și-ascunse
A 'nmărmurit nu știu ce nepătrunse
Miracole masive de smarald.

www.dacoromanica.ro

Atunci îngenunchearăm de-odată amândoi
La marginea pădurii,
Şi-avea sărutul nostru gustul sgurei
Şi patima 'nviorătoare-a urei
Şi-a unei bine făcătoare ploi.

www.dacoromanica.ro

LOGODNĂ ÎN ETERNITATE

Ca pe-o podoabă scumpă de diamante rare
Te am făurit
Și cu răbdare
Am depănat în jurul făpturii tale mit.

Când tu erai inelul eu degetul am fost
Și-am fost cocorul
Când al tău rost
Era de-asupra țării să fie falnic sborul.

Când te schimbai în perlă eu deveneam pescarul
Pe-al apei fund
Și 'n urmă farul
Corăbiilor tale pe-al mărilor rotund.

Acum când tu ești duhul pământului, eu sunt
Țărâna care
Rezistă 'n vânt
Și-aduce stării tale de-acolo 'mprospătare.

www.dacoromanica.ro

STRAJĂ

Şi m'am trezit prin munţii Carpaţi oştean călare
Cu doina după mine
Sporit din zare 'n zare
Ca un imens incendiu de flacări de rubine.

Eram şi răsăritul şi-apusul tot de-odată,
Şi moarte şi vieaţă
Pe creasta dantelată
A piscurilor pline de neguri şi de ceaţă.

Vânam cu-a mea săgeată de sus în jos vulturul.
Şi căprioara 'n vale
Mă confunda cu-azurul
In strălucirea caldă a luciilor zale.

Acolo eram strajă şi-aprinzător de focuri
De veste dătătoare
Că prin acele locuri
Răsare 'n clipa-aceea al biruinţei soare.

Mă cunoşteau dulăii prin stâne şi ciobanii
Şi turmele lor toate
Şi toţi îmi cinsteau anii
Purtaţi pe la hotare cu nepăsare 'n spate.

www.dacoromanica.ro

EVOCARE

Pe cărărui croite pe sub stejari de miei
Un cioban aseară a cântat din nai,
Și cânta de focul arzător al ei
De se 'nfiorase apele din plai.

Pe cărărui croite pe sub stejari de miei
Zânele cu plete despletite 'n vânt
Au ieșit din cuibul lor de ghiocei
Și-au bătut în horă proaspătă-al lui cânt.

Pe cărărui croite pe sub stejari de miei
A venit să-asculte tainic pe cioban,
Cu miros în barbă limpede de tei
Și păgânu-acela stricător de Pan.

Pe cărărui croite pe sub stejari de miei
Turma 'nfricoșată a fugit atunci
Ca un sbor în noapte alb de porumbei
Risipiți în lungul povârnitei lunci.

Pe cărărui croite pe sub stejari de miei
A ieșit ciobanul și dulăii lui
Și, muiați de-albastrul stelelor polei,
Evocau pe soclul piscului statui.

www.dacoromanica.ro

PODOABĂ

Nu-mi mai aduc aminte cum mă chema, dar ştiu
Că numele mi-era mare
Ca o semeaţă serbare
Intinsă până târziu.

Mergea departe 'n lume ca un drapel în vânt
Desfăşurat cu 'ndrăzneală,
Şi 'n cute mari de beteală
Primea întregul pământ.

Eu îl purtam nainte ca pe-o făclie 'n sbor
Şi prin aceste meleaguri
De văi adânci şi de praguri
Il ridicam orbitor.

A fost atâtor vetre prin veacuri adăpost
Şi poate 'ndemn de mai bine
Şi, prin coclauri, cu mine,
Mereu temelie-a fost.

Acum respiră 'n plaiuri cu turmele de oi
Şi cu ciobanii lor parcă
Şi trecerea lui încarcă
Pământul cu daruri noi.

www.dacoromanica.ro

SALUT

Că-mi strălucea securea și paloșul în mână
Dușmanii toți o știu,
Dar râsul tău trandafiriu
De fetișcană la fântână
N'a priceput că pentru tine
Le mânuiam atât de bine.

In dosul meu sta vatra și satul și câmpia
Și tu cu ochi adânci
Iar noi în sus ca niște stânci
Ne bucuram ca ciocârlia
La gândul că nimic în lume
Nu va strica cinstitu-ți nume.

Obrazul tău, de-acolo, ieșea ca dimineața
In gândul meu aprins,
Și fiecare 'n parte ins
Plătea 'ndrăzneala cu vieața
De-a fi 'ncercat poteci cotite
Spre cuibul tău plin de ispite.

www.dacoromanica.ro

Tu adunai în snopii de grâu de pe câmpie
Şi-un cântec pentru noi
Pe care-l culegeam apoi
Dintr'a pădurii melodie
Şi pentru mine-anume poate
O doină-aleasă între toate.

www.dacoromanica.ro

CUVÂNT ÎN AURORĂ

Și că 'ncercam să caut în gând ca 'ntr'o fântână
Un rost pe care-l presimțeam, e-adevărat;
Dar asta numai după ce mi-a 'nvederat
Destinele-o stăpână.

Viața mea fusese de-alungul ei doar glumă
Și cântec pentru bucuria mea rostit
Cu care totuși până-acum am biruit
A valurilor spumă.

Rămâne însă gândul că ești și tu pe lume
Și că 'n țărâna mea tu rădăcină ai
Iar în svelteța limpede a ta de pai
E propriul meu nume.

Câmpiile și munții și văile salută
In trecerea de căprioară-a ta mereu
Același renăscut la tinerețe «eu»
Și lumea lui trecută.

Păzește-mi cu 'ngrijire deci fapta mea și pune
Pecetiile faptei tale peste ea,
Ca nici o apă 'n viitor să nu mai ia
Clădita lor minune.

www.dacoromanica.ro

ZIDITORUL

Un rost care 'n ureche îmi ațipea pustiu
A răsărit de-odată ca lanul plin de grâu
Și pretutindeni apoi l'am întâlnit sglobiu
Și sprinten ca o fugă de cal scăpat din frâu.

Stăpân de-acum pe sine și fără nume 'n tot
Se oglindește veșnic de sine stătător,
Și biruind pământul și mările înot
Își desfătează brațul lui alb de 'notător.

Eu am rămas cămașa de crisalidă 'n pom
Golită și uscată de soare și de vânt,
Iar el sporește veșnic cu fiecare om
Și 'n fiecare frunză își spune un cuvânt.

Părintele lui? ce-are aface dacă-am fost
Când am rămas de-apururi bun de nimic acum,
Și când de s'ar mai prinde să-mi caute vreun rost
S'ar pomeni că poate l'ași stânjeni din drum

Experiența sacră a 'nțelepciunii lui
E 'n sufletul meu freamăt de viitor drapel,
Și, ca la umbra unei puternice statui,
Imi culc acum țărâna mea rece întru el.

www.dacoromanica.ro

DESCĂLECARE

Un vultur ca o cruce plutea cu umbra lui
De-asupra unui domn din Făgăraș la vale
Și 'n lungu 'ntortochiatelor lui cărărui
I-a fost necontenit o călăuză 'n cale.

Coteau într'una munții și văile 'nainte
Ca niște umbre de balauri înodați,
Iar vulturul de-asupra ca un gând cuminte
Călăuzea ai cailor pași măsurați

In urmă 'nșiruită venea și curtea 'ncet
Cu doamna 'n față și cu paji și cu domnițe
Orânduiți ca niște flori într'un buchet
In rame, fiecare, blonde, de cosițe.

Se 'nghesuiau ciobanii și multele lor turme
Pe drumurile desfundate tot de ei
Și căutau cu ochi de veveriță urme
Pe coaste de-ale fiarelor, și ghiocei.

Oștirile și capii lor călăreau greoi
Pe drumurile-acestea aprige de piatră
Pe care printre turme clasice de oi,
Porniseră să-și caute o nouă vatră.

www.dacoromanica.ro

Apoi de-odată domnul opreşte din drum calul
Şi 'ntr'o tăcere cu solemnităţi de-amurg
Urcară toţi pe-o şea deschisă dealul
Ca nişte cavaleri poteca unui burg.

Şi-a fost o rugăciune de gând eliberat,
A fost un sfat domnesc ţinut cu cumpătare,
A fost o hotărîre 'naltă de luat,
Şi-a fost apoi o tot mai spornică-aşezare.

Pământul se 'nvoise cu noua stăpânire
Prin liniştea cu care-o ocrotea în el,
Iar noua stăpânire îi aducea mărire
In aripele vulturului pe drapel.

www.dacoromanica.ro

VÂNĂTOARE MOLDOVENEASCĂ

De-asupra unui zimbru pe-un pisc cât o cetate
Trec nori de pâslă neagră goniţi mereu de vânt
Şi zimbrul cu priviri însângerate
Işi vârâ 'n treacăt botul în pământ.

Ridică-apoi cu teamă urechile să-audă
Vânătoreasca haită pe urma lui din nou
Şi dintr'odată prin pădurea udă
Răsună-al tropotului lui ecou.

Hăitaşii 'n depărtare din codru îi ţin urma
Şi vânători-aleargă ca fulgerul de iuţi
Să-i tae drumul ocolit cu turma
Dulăilor în fulger prefăcuţi.

Apoi se pierde totul treptat în întuneric
Şi nu se simte 'n preajmă decât o goană grea
Al căreia galop tot mai feeric
Ca lanţul împrejur i se strângea.

O aşteptare tristă de zile lungi urmează
In care-aleargă totul tăcut şi înfundat
Şi dintr'odată vuetu 'ncetează
Intr'o tăcere greu de îndurat.

www.dacoromanica.ro

Un luminiş cu iarba ca de smarald şi-aprinse
Podoabele 'naintea ţintaşilor rămaşi
Cu arcurile 'n mâini o clipă 'ntinse
Incremeniţi pe caii lor trufaşi.

Pe marginea din faţă sta zimbrul ca o stâncă
Şi-adulmeca cu botul şi nările de foc
Un adăpost ce nu-l găsise încă
Spre care să pornească iar din loc.

Un arc atunci întinde un Dragoş şi de-odată
A lui săgeată sboară ca un destin de drept
Şi fiara tulbure şi 'nfiorată
Se pomeneşte cu săgeata 'n piept.

Ridică spre cer capul şi 'ncearcă să mugească
Dar sângele-i îneacă gâtlejul arzător,
Şi 'ncep picioarele să o slăbească
Sub propriul ei trup şovăitor.

Acelaşi Dragoş apoi dă tuturor poruncă
Să 'ncalece iar caii şi 'n zori, pe urma lui
Să 'nceapă raită nouă către luncă
Asemeni unei goane de statui.

De-a doua zi vrea totuşi ca vechile lor steaguri
Să poarte stemă nouă în faldurile lor
Şi să 'mpânzească văile 'n şiraguri
Cu capul lor de zimbru orbitor.

www.dacoromanica.ro

DOINARII

Şi rostul laolaltă al lor pe de 'nserate
Era să-şi povestească de Negrul Voevod
Şi 'n melodii aprinse şi grele de prohod
Să desluşească umbre din sura lui cetate.

Ştiau şi despre Dragoş cuvinte-adevărate
Culese de bătrânii localnici din norod
Şi le treceau la tineri pe-al inimei lor pod
Ca pe-un tezaur proaspăt smuls din eternitate

Simţeau că toţi aceştia s'au dus de multă vreme
Dar glasul lor molatec era deprins să-i cheme
Ca pe fiinţe veşnic în rândul celor vii,

Şi să le 'ntinerească figurile prin ceaţă,
In doinele lor calde din nopţile târzii,
Cu-a dragostei curate, din suflet, dimineaţă.

www.dacoromanica.ro

CRONICA MORĂRIŢEI

Al tuturora parcă era şi-al nimănui
Cuvântul curgător ca boabele de grâu
Al morăriţei văduve de peste râu
Când povestea plecarea la luptă-a dumnealui.

Şi dumnealui fusese bărbatul ei, pornit
Cu oştile lui Vlad la Turci, de i-au bătut;
El bietul a rămas pe undeva căzut
Şi prin acele locuri apoi s'a prăpădit.

Din toate-acestea însă nimic nu-şi amintea
Mai bine ca de cât fusése de frumos
Când a suit în şeaua calului şi 'n jos
Cu ochii plini de lacrimi şi dor privea la ea.

L'a îmbrăcat ea însăşi cu mâinile ei mici
Ca pe-un fecior de domn când merge la altar,
Şi i-a făcut din piele de viţel pieptar
Să nu i-l poate sparge o sută de voinici.

Era ca Sfântul Gheorghe de mult şi el plecat
Să lupte împotriva unei spurcăciuni
Intr'o icoană făcătoare de minuni
Ce 'mpodobeşte-altarul bisericei din sat.

www.dacoromanica.ro

IDILĂ BASARABĂ

Am vrut să trag dar brațul mi s'a nmuiat
ca n' somn
Când am văzut lupoaica șue
Pe creasta dealului că sue
Cu 'nfățișare mândră și sigură de domn.

De domn erau și puii roșcați pe urma ei
Și nările lor în furtună
Adulmecau un colț de lună
Pe valea presărată din când în când cu tei.

Cu tei în floare părul lor semăna și el
Și mi-am adus atunci aminte
Că-mi atârna în gând, fierbinte,
Ca de-o ureche-această icoană, un cercel.

Cercel de aur gândul mi-am pus atunci și eu
Și-alăturat de-a ei prăsilă
Am vrut cu sângele-o idilă
Strivită la Nicopol de Turci și Dumnezeu.

www.dacoromanica.ro

SCAUN DOMNESC

In vreme ce cu ochii sorbeam nemărginirea
Şi miroseam cu-aprindere verdeaţa
Işi cobora pe pajişti dimineaţa
In falduri de mătase albastră strălucirea.

Era sporirea 'nceată a plaiurilor noastre
Şi-a lor descălecare 'n lunci deschise
Cu voevozi trandafirii din vise
Invăluiţi în mantii şi 'n platoşe albastre.

Moldova era mică şi Ţara Muntenească
Dar încărcate, ţineau, amândouă
Ca nişte stupi într'o prisacă nouă
Cu-albinele lor limpezi în lume să roiască.

Noi aşteptam cu freamăt în aripi de dreptate
Şi se izbândă 'n faţa tuturora
Să ne răsară 'n şesuri aurora
Păstrată ca o taină de-a munţilor cetate.

Al nostru domn în haină de aur, princiară
Impărtăşea cu noi aceeaşi soartă
Şi deschidea a strălucirei poartă
Pe 'ntinderea, pornită ca un zăpor, de ţară.

www.dacoromanica.ro

POMENIRE

Şi mă 'mbătam cu noaptea cu luna şi cu firea
De-a Oltului cântare dela un cap la altul
De câte ori la praguri vedeam în valuri saltul
Puternicei lui ape spunându-şi răzvrătirea.

Şi trimeteam din colţul Moldovei apusene
Plutaşi cu flori albastre la pălării să ducă
Pe-a valurilor largă spinare de nălucă
Spre Dunăre salutul cetăţii ardelene.

Cuvântul nostru 'n doine purtat din creastă
'n creastă
A fost primit cu cinste de voevozii ţării
Şi, prefăcut în steaguri solemne, pe-ale zării
Intinderi de ţinuturi ardeleneşti adastă.

Mihai coboară munţii încet în spre câmpie
In mantia lui albă ca un arhanghel care,
Cu neprecupeţită şi dreaptă răzbunare,
Aşează piatră 'naltă de nouă 'mpărăţie.

www.dacoromanica.ro

Sumane albe poartă aidoma mai marii
Oştirii lui venite cu lăutari în frunte
Să 'nfăptuiască-o doină cu braţul şi să 'nfrunte
Furtuna răscolită de nemeşi, ca stejarii.

Icoana lor e cântec de ape cristaline,
Şi 'n fiecare seară de gând şi dimineaţă,
Pe-a Veronicăi pânză mântuitoare faţă,
Răsare 'n cântec proaspăt de frunză şi de-albine

www.dacoromanica.ro

LA PUTNA

De-această stemă nouă de țară și de domn
A lui Ștefan dela Suceava
Și-au spulberat dușmanii pleava,
De-au învățat să-o vadă cu frica 'n sân
și 'n somn

I se cuvine doina de 'naltă pomenire
In care un întreg norod
I-o plânge ca pe un prohod
De înviere întru a țării strălucire.

I se cuvine doina de vitejie 'n sbor
Cu care-a lui moșie 'ntreagă
Se străduește să 'nțeleagă
Icoana lui în flacări de domn mântuitor.

I se cuvine doina de dragoste pioasă
Cu care stăm în fața lui
Ca 'n fața unei mari statui
Și-i prea mărim figura prin veacuri luminoasă.

www.dacoromanica.ro

I se cuvine doina acestui larg pământ
In care fiecare frunză
Își spune jalea ei ascunsă
De-al ști cenușe rece și pulbere în vânt.

I se cuvine doina adâncă și 'nțeleaptă
Cu care-l măsurăm mereu
Trimis plăcut lui Dumnezeu
Pe-a omenirii noastre nesdruncinată treaptă.

I se cuvine doina stejarilor cărunți
Cu care pe cărări ciobanii
Își leagănă cu dorul anii
Din creștetul de piatră al vechilor lor munți.

I se cuvine doina de stâncă sguduită
Cu care plângem și cinstim
La Putna când îl regăsim
In fapta lui a noastră de-apururea ursită.

I se cuvine doina de jertfă la altar
Cu care ne 'nchinăm la dânsul
Și-i ducem cu credință plânsul
Și mângăerea noastră de sânge și de jar.

www.dacoromanica.ro

HAGIUL

Pământul semănat fusese
De Dumnezeu cu anemone roșii,
Și 'n cupele lor delicate și alese
Păreau că-și scaldă 'n aur crestele cocoșii.

Acestea-au fost odinioară
Frumoșii «crini sălbatici» dela care
Isus Cristos se inspira ca o vioară
In comparațiile lui adânci și clare.

Sămânța, pomul și cu floarea
Parabolelor lui aici sunt poate
Alături de colina albă ca ninsoarea
Pe care și-a rostit cuvintele lui toate.

Pe mal stă luntrea lui de unde
Invățătura i-a pornit în lume
Ca niște valuri liniștite și profunde
Cu creștetele lor mântuitoare 'n spume.

Și 'n aerul greu de lumină
Figura lui tot mai strălucitoare
Cânta prin sufletul meu ca un sbor de-albină
Și răsărea pe căile lui ca un soare.

www.dacoromanica.ro

PASTORALĂ CREŞTINĂ

De Dumnezeu cu anemone roşii
Aveau cu toţii gândul presărat
Când se 'ntâlneau la cruce pe 'nserat
Şi până ce cântau în zori cocoşii.

Un moş venit dela Ierusalim
Le deştepta ca pe-o icoană 'n faţă
Miraculoasa lui Cristos vieaţă
In graiul simplu-al lui de serafim.

Ascultători-l îndrăgeau cu toţii
Şi-i răsfăţau venirea printre ei,
Bărbaţi ca brazii tineri şi femei
Şi moşii de-o-potrivă cu nepoţii.

El însă-şi căuta de drum mereu
Cu inima de flacără şi rouă
Şi propovăduia credinţa nouă
Primită 'n suflet dela Dmnezeu.

www.dacoromanica.ro

HRAM DE MĂNĂSTIRE

Şi 'n cupele lor delicate şi alese
De ornamente 'n piatră lucrată de morminte
Dormeau în somnul paşnic al morţei oseminte
De voevozi în aur turnaţi şi de prinţese.

Zăceau prin locurile unde fiecare
Ţinuse să-şi zidească locaşul lui de-apururi
Ca să-i urmeze de-ale pădurilor susururi
Pe-această liniştită a cerului intrare.

Era un rost crăesc, şi fiece vieaţă
Intra ca o poveste de-argint în săvârşire
Cu câte-o strălucită şi demnă mănăstire
Ivită ca o nouă prin ţară dimineaţă.

Acolo se lăsau în seama veşniciei
Coturnii roşii care suiau voevodatul
Pe-aceeaşi naltă treaptă de cinste cu 'mpăratul
Şi mantia bogată de purpură-a domniei.

Norodul se 'mbulzea ca să-şi aducă-aminte
De ei ca şi de sine cu de-opotrivă fală,
Şi să cinstească 'n faima de-aici voevodală
Şi propria lui fală tăcută dar fierbinte.

www.dacoromanica.ro

CHEMARE LA HOTAR

Păreau că-şi scaldă 'n aur crestele cocoşii
Intr'o dimineaţă arzătoare
Când mitropolitul ca un soare
Şi-a bine cuvântat cu-aghiazmă credincioşii.

Norodul înaintea lui îngenunchiase
Şi 'n vestminte albe de credinţă
Aduna sclipiri de biruinţă
Intr'ale inimii lui pajişti de mătase.

A doua zi urma la luptă să pornească
Cu Tătari iviţi pe la hotare
Ca o haită aprigă de fiare
Vărsate din spre miazănoapte muscălească.

Veniseră chemate cu focuri de pe munte
Să primească bine cuvântare
Şi să plece 'n urmă fiecare
Cu soarta lui alături pe vrăşmaş să 'nfrunte.

Purtau cu toţi pe dedesubt pieptar de zale
Şi se sprijineau pe suliţi care
Se 'ndoiau la fiece mişcare
A steguleţelor din vârf, voevodale.

www.dacoromanica.ro

In fața lor sta Domnul țării ca o stâncă
Și biruitoarea lui ținută
Se desăvârșea 'n mândrie mută
De mare liniștită 'n albie adâncă.

www.dacoromanica.ro

ACESTE-AU FOST

Aceste-au fost odinioară
Izvoare-adânci în aur de mare 'nțelepciune
Și strălucita lor minune
Mai stărue prin inimi și-acum ca o comoară.

Bogdania se ridicase
Cu zimbrii ei cu stema domniei intre coarne
Ca vulturul să ne răstoarne
Din stânca lui de sprijin pe steaguri de mătase.

Oștirea ei de luptă gata
Și-a noastră deopotrivă de plină de trufie
Se pregăteau să se sfâșie
Și să-și înece 'n sânge de frate judecata.

De-aici atunci mitropolitul
Cu sfintele odăjdii pe el și crucea 'n mână
S'a ridicat ca o fântână
In care se răsfrânge de-odată răsăritul.

Mândriile voevodale
Au contenit cu teamă din părțile-amândouă
Și 'n loc de luptă nuntă nouă
Intoarce fiecare oștire pe-a ei cale.

www.dacoromanica.ro

CRINUL STEMEI MUNTENEȘTI

Frumoșii crini sălbateci dela care
Vulturul muntenesc în cioc își are
Impărătească floare-a lui de crin
E poate-acela-al lui Cristos, creștin.

Noi l'am văzut pe mantia domnească
Pe care era pus s'o 'mpodobească,
Și pe-ale noastre scuturi l'am văzut
Ca pe-o icoană ștearsă din trecut.

Ne stărue prin inimi însă 'ntruna
Ca, prin frunzișuri, când răsare, luna,
Și parcă 'n fiecare-a mai trăit
Potirul lui în alb destăinuit.

E poate rugăciunea 'n el a noastră
Cu 'ntreagă mângăierea ei albastră
Și cu seninătatea 'n sbor a ei
De fluturi prin văzduh și porumbei.

Miniatura lui strălucitoare
Am deslușit-o 'n mine ca pe-un soare
Și 'n paginile unei biblii noi
Am desemnat-o cu-a mea mână-apoi.

www.dacoromanica.ro

CREDINȚĂ VECHE

Isus Cristos se inspira ca o vioară
Când a vestit pământului întâia oară
Că vorba lui de-argint înaripată
E pentru toți de Dumnezeu lucrată.

Aceasta a fost apoi și datina prin care
Credința noastră-a ei obârșie își are
Și din avântul căreia-și ridică
Avântul matinal de rândunică.

Aici a propovăduit Andrei cuvântul
Mântuitorului în luptă cu pământul
Și vorba lui a fost atunci senină
Ca sborul în prisacă de albină.

Noi, pentru că vorbeau prin graiul lui străbunii
Ne-am ridicat cu gândurile ca lăstunii
Și-am înălțat din cuiburile noastre
Învățătura lui mai sus de astre.

Credința noastră și cea nouă laolaltă
Se contopeau într'o desăvârșire 'naltă
De-avânturi rânduite împreună
Să fie lege 'n viitor străbună.

www.dacoromanica.ro

AȘEZARE CĂLUGĂREASCĂ

In comparațiile lui adânci și clare
Am presimțit păstorul înăscut
Să fie sufletului țării scut
Și 'ndrumătorul lor spre-a cerului intrare.

El a durat o mănăstire strălucită
Și-a pus tiparnițe la treburi noi
Cu rost, în inimi, răcoros, de ploi
Intr'un ținut uscat de secetă cumplită.

In schimb i-am dăruit pământul și-adăpostul
De cuiburi veșnice de rândunici
Al vechei noastre-alcătuiri de-aici
Ca să-și găsească 'n lume căile și rostul.

A fost o 'mbrățișare caldă de destine
Sortite să 'nflorească-același drum
Pe care ne găsim de mult acum
Cu vrednicie 'n cuget limpede de-albine.

www.dacoromanica.ro

LUMINĂ DE AMNAR

Sămânța, pomul și cu floarea
Sunt una cu credința noastră
Ca cicoarea
De albastră.

Sunt rugăciunea 'naripată
A sfinților părinți ai țărei
Revărsată
Depărtărei.

E brazda care cere apă
Și pasărea care se lasă
De se-adapă
Lângă casă.

E cumpăna dela fântână
Și fata sau nevasta care
Spală lână
Colo 'n zare.

In dărnicia lor de bine
A depănat mântuitorul
Gânduri pline
Ca fuiorul.

www.dacoromanica.ro

TROIȚĂ

Parabolele lui aici sunt poate
Și 'nțelepciunea lor mântuitoare
Se naște 'n zori cu'n răsărit de soare
Și-apune seara 'n scârțâit de roate.

In miezul lor e muncă cumpătată
Și dărnicie de țăran în brazdă
Cu mulțumire 'n pragul lui de gazdă
Și cu primire 'n casă 'mbelșugată.

Ai noștri i-au desăvârșit cuvântul
Cu liniștita lor simplicitate
Și 'n firea lui sărbătoresc un frate
Cu bunătatea lor și cu pământul.

Invățătură n'au, dar a lor rugă
E floarea florilor din ei culeasă
Și-adusă la altar ca o mireasă
Și ca o bine credincioasă slugă.

Ogorul și-al lui spor adună toate
Chemările la noi patriarhale
Și tâlcurile 'naripate ale
Parabolelor lui aici sunt poate.

www.dacoromanica.ro

COLINA ALBĂ

Alături de colina albă ca ninsoarea
A predicat aseară un bătrân cu glasul
Destoinic să coboare limpede ca ceasul
Și gândul să ne-aprindă dela el dogoarea.

Am urmărit avântul vorbelor lui calde
Ca pâinile-abia scoase din cuptor pe masă,
Și-a gândurilor sale undiță și plasă
Scotea din ale noastre suflete smaralde.

Ne-am minunat de-atâta dragoste de semeni
Purtată de-un biet suflet rătăcit prin lume;
Talazul lui de-avânturi însă făcea spume
Sau scăpăra ca muchea dură-a unei cremeni.

I-am dăruit drept jertfă de credință boabe
De grâu cules anume de femei cu mâna
Și i-am urat să-i fie gândul ca fântâna
De limpede sub ale cerului podoabe.

El a plecat cu zorii însă și toiagul
De pelerin pe drumuri uimitor de-albastre
Și ne-a lăsat în voia gândurilor noastre
Să depănăm nainte slovei lui șiragul.

www.dacoromanica.ro

INSCRIPȚIE TÂRZIE

Pe care și-a rostit cuvintele lui toate
Pământu-acesta este,
Și 'n el e 'nvățătura și muta lui poveste
Pe care-al nostru suflet din fundul lui o scoate.

Sta Decebal aici cu șerpii lui de-aramă
Pe steaguri și pe scuturi
Și-ai lui ostași ca râuri năvalnice de fluturi
Însuflețeau a țărei de munte panoramă.

E însă 'n locul lui și-a lor domnie nouă
Și-o altă așezare
De nume, de credință, de datini și hotare
Cu străluciri străine de lacrimi smulse nouă.

Trecutu-acela 'ntreg împovărat se duce
Ca rudele sărăce,
Și jertfa lui Zamolxis Cristos acum o face
Cu trupul, nu pe vârfuri de lăncii, ci pe cruce.

Un împărat roman a prăbușit grămadă
A noastră rânduire
Și ne-a cerut o alta severă de oștire
Rostogolită 'n valuri semețe de cascadă.

www.dacoromanica.ro

Bătrânii noștri lupi sunt câini acum
la stână
Și-a noastră 'ntreagă turmă,
Mânată de lupoaica lor costelivă 'n urmă
Își duce 'ndurerarea ei vie prin țărână.

www.dacoromanica.ro

POVESTEA BUNULUI PESCAR

Pe mal stă luntrea lui de unde
Își oglindește 'n lac privirea
Și vede 'n străluciri de unde
Nemărginirea.

O mreană-i cade-atunci în plasă
Cu solzi de aur îmbrăcată
Ca 'ntr'o betelă de mireasă
Un vis de fată.

O-apucă 'ndrăgostit de mână
Și 'n strălucirea ei de mreană
Îi pare că suspină-o zână
Sau o Ileană.

Atunci îi dă drumul din barcă
Să-și ia prin apă iarăși sborul
Și 'n noapte îi surâde parcă
Mântuitorul.

www.dacoromanica.ro

CREDINȚĂ PATRIARHALĂ

Invățătura i-a pornit prin lume
Ca o corabie-a lui Dumnezeu
Sub semnul unui arc de curcubeu
Prin porturi fără nume.

Trăgea necontenit spre frunți umile,
Spre cei năpăstuiți și triști, spre cei
Curați ca un mănunchi de ghiocei
Și 'n inimi cu zambile.

Avea pe bord mereu o mângăere,
Un mai senin cuvânt din când în când,
O șoaptă de-alinare sau un gând
De leac pentru durere.

Părinții noștri au primit-o 'n mână
Cu flori culese din credința lor
Și i-au făcut cu sufletul în sbor
Un cuib la ei de zână.

I l'au împodobit cu pânză nouă
Lucrată de domnițe 'n mănăstiri
Cu mâinile lor albe și subțiri
Ca niște crini în rouă.

www.dacoromanica.ro

VINEREA MARE

Ca niște valuri liniștite și profunde
Simțeam credința
Cum ne pătrunde
Și cum ne 'nvălue 'n vestminte noi ființa.

Era o pace de cristal în toți sporită
De seară-albastră
Ca o ispită
De pretutindeni ridicată 'n calea noastră.

Pământul era parcă-o melodie albă
Investmântată
Cu flori de nalbă
Și 'n catifea de glasuri îngerești purtată.

Sunau molatec clopotele 'n depărtare
Și 'ntreg norodul
Cu 'nfiorare
Psalmolia după mitropolit prohodul.

www.dacoromanica.ro

ILIAŞ TURCITUL

Cu creştetele lor mântuitoare 'n spume
Vuiau învăţături în răzvrătire
Şi se 'ncercau să-şi caute un nume
Cu care să-şi vădească tragica lor fire.

Un os domnesc de-al nostru şi-a lăsat credinţa
Şi s'a turcit la Ţarigrad de-o vreme,
Şi fapta lui ne-a 'ndurerat fiinţa
Chiar dacă moldovean el n'o să se mai cheme.

Râvnea la lux şi la turcească strălucire
Şi socotindu-şi ţara fără falâ
Umbla pela sultan cu-ademenire
De-ai înjgheba pe-aici o nouă rânduială.

Mai marii noştri-au scos din totul a lui urmă
Lăsată 'n pergamente sau în piatră
Şi, oae rătăcită de-a ei turmă,
A fost îndepărtat de strămoşeasca vatră.

Să-i fie pomenirea totuşi uşurată
De lucrul demn de ţinere de minte
Şi de cinstire veşnic nepătată
Că Petru Vodă Rareş fostu-i-a părinte.

www.dacoromanica.ro

VĂLUL MARIEI DIN MANGUP

Și 'n aerul greu de lumină
În dreapta unei vechi biserici
Părea o stranie regină
Intr'un sobor tăcut de clerici.

Ii contemplau boierii țării
Cu voevodul împreună
Privirea ca reflexul mării
Și părul ca un clar de lună.

Ea răspundea surâzătoare
Din firele de-argint și aur
Privirei lor întrebătoare
Pe-al umerilor ei tezaur.

Erau aducerile-aminte
Sortite-afară să rămână
Din așezate oseminte
In liniștita lor țărână.

Un văl ales din fir și rază
Acopere mormântu 'n care
Maria din Mangup visează
Din umbra lui Ștefan cel Mare.

www.dacoromanica.ro

NEGRU VODĂ

Figura lui tot mai strălucitoare
E totuși enigmatică și-acum
Și 'ntunecatul lui prin veacuri drum
E-al nostru veșnic luminat de soare.

De unde va fi scos atâta forță
Incât să fi putut necontenit
Să lumineze cu cât a trăit
In viitorul nostru ca o torță?

Descălecarea lui e-o viziune
In care noi ne străduim abea
Să cățărăm încet ca pe-o vâlcea
O 'ntreagă ne 'ncercată 'nțelepciune.

Al Argeșului curs e gând și faptă
Găsite parcă de-un vultur în sbor,
Să fie sprijinul unui popor
A cărei soartă încă mai așteaptă.

Il știm cu fruntea prinsă 'n diademă
Cu perle 'mpodobită și cu crini,
Ca cei purtați de regii Angevini
Pe-al purpurei lui violet de stemă.

www.dacoromanica.ro

Dar cine însă-ar fi putut să fie
Acest semeț și falnic cavaler
Pe care gândurile noastre-l cer
Si-o spune-ajunsă țara-a lui moșie?

Îi știm doar o biserică din care,
De murmurul pădurei legănat,
Cu strălucirea unui împărat
Răsare fără preget la hotare.

www.dacoromanica.ro

UMBRA

Cânta prin sufletul meu ca un sbor de albină
Imaginea unei domniţe care
Să fi ţesut un văl cu 'ndemânare
Din fire de păianjen albe şi lumină.

Aş fi dorit să-acopăr piatra 'n mănăstire
Sub care ea şi-a săvârşit vieaţa,
Ca soarele să-i iasă dimineaţa
Din mătăsoasele şi caldele ei fire.

Un Crist înalt şi palid ca o 'mpărătească
Icoană să-i surâdă din mătase
Si genele lui umede să lase
O lacrimă pe lespedea ei creştinească.

Infăţişarea ei mai galbenă decât varul
Să se strecoare seara printre iţe
Ca să zâmbească tinerei domniţe
Si să-i primească cu melancolie darul.

www.dacoromanica.ro

VOEVODUL

Şi răsărea pe căile lui ca un soare
Pe care-l prevesteşte aurora
Pe zarea gândurilor tuturora
Şi-l poartă omul la ureche ca pe-o floare.

Venea dela Călugăreni sau Feldioara
Din munţii Neamţului sau din Rovine
Dar totdeauna mulţumit în sine
Că-şi simte inima pe-acelaşi drum cu ţara.

Era înalt şi liniştit ca o icoană
Sau aspru şi puternic ca mistreţul
Domnia lui se cântărea cu preţul
Credinţei noastre demne de-aşi făuri coroană.

Oriunde însă şi 'n oricare împrejurare
Cinstea pe Dumnezeu cu-o rugăciune
Şi preamărea-aşezările străbune
Cu-a braţului şi-a inimei lui apărare.

www.dacoromanica.ro

DUPĂ BIRUINŢĂ

Se 'ntorsese domnul după biruinţă
Şi ospăţ întinse
Feţelor de seamă din divan, deprinse
Să cinstească lucrul după-a lui cuviinţă.

Un ţigan cu cobza a cântat balade
Tuturor la masă
Şi, ca borangicul pentru nunţi, de-aleasă
Melodia 'n inimi ajungea cascade.

Episcopii ţărei şi mitropolitul
Şi viteji din oaste
Căpătară daruri şi pământuri vaste
Să păzească 'n ele ţărei răsăritul.

Nu-au uitat să binecuvinteze 'n urmă
Şi pe cel în care
Totul începutul şi sfârşitu-şi are
Şi e baci pe 'ntreaga oamenilor turmă.

Cioara zicea 'ntruna lucruri adunate
Parcă din poveste
Şi dădeau cu ele stelelor de veste
De-a moşiei noastre vrednică cetate.

www.dacoromanica.ro

TINEREȚE FĂRĂ BĂTRÂNEȚE ȘI VIEAȚĂ FĂRĂ DE MOARTE

Făt-Frumos în vestminte de viteaz, aurite,
Cu luceferi pe umeri prinși în zale călite,
Cu pârae de stele argintii pe manta
Și cu soarele 'n frunte ca un diamant, sta
De-și lua ziua bună dela curte-adunată,
Dela maică-sa 'n lacrimi, dela bietul său tată,
Impăratul acestui fără margini ținut,
Și cu sabia-alături între el și 'ntre scut,
Înțepa 'n pinteni roibul ca să plece cât încă
I se ridica 'n suflet neclintit ca o stâncă
Și-i făcea de departe și din inimă semn
Al dorinței de ducă tot aiurea îndemn.
Și-au pornit. Aripi roșii la copite-avea calul
Și se legăna 'n fugă ca vulturul, ca valul,
Ca nisipul pe dună și ca norul în sbor
Până ce pieri 'n aur de vârtej orbitor.
Se ducea călărețul și-al său cal să găsească
Tinerețea cea fără-a bătrânețelor iască,
Și să afle vieața fără moarte, și-așea,
Sprijinindu-și avântul de voinicul din șea,
Și voinicul la rându-i cu-al său cal făcând una,
Ca vioara 'ncărcată de cântare cu struna.

www.dacoromanica.ro

Străbăteau împreună, vâjâind ţări şi mări,
Prin tăcerea fugară din adânci depărtări.

II

Păduri ai căror arbori de-argint muiaţi în soare
Păreau nişte domniţe de flacări curgătoare,
Izvoare cu miresme de-asupra iar pe fund
Drept albie cu cerul şi stelele drept prund,
Flori cântătoare 'ntruna prin pajişti şi coline
Cu mlădierea caldă a şoldurilor pline
Se perindau în fuga înaltului avânt
Al ruperii de-apururi de lume şi pământ.
Treceau privelişti albe de lacuri încrustate
In propria lor rece şi grea singurătate,
Munţi încărcaţi de gheţuri, de fulger şi zăpor
Ca nişte lighioane d-apocalips în sbor,
Câmpii desfăşurate ca 'ntinsurile mării
Şi pesie tot aceeaşi nelinişte de-a cărei
Deslănţuire 'n suflet ca de-o izbândă grea
Cu bucuria, totuşi, a goanei, suferea.
I se părea că 'n urmă lăsa, tot mai în urmă,
Ca pe-o străină sieşi şi gândului său, turmă,
De umbre tot mai pale tot ce-i fusese drag,
Şi că-i răsare parcă pe-al dimineţei prag,
In chipul unei zâne cu pletele de soare
Dorinţa lui în suflet acum biruitoare.
Jur împrejur ţinutul era însă 'nălbit
De cât fusese 'ntruna cu case-acoperit.

www.dacoromanica.ro

Din ale celor care s'au perindat șiraguri
Pe dâmburile-acestor sălbatece meleaguri.
O scorpie cu solzii cât platoșa pe ea
Pământului acesta hotarele păzea
Și ghiarele și dinții de fer ai ei sfâșie
Pe rătăcitul care îi calcă pe moșie.
A 'nvins voinicul, drept e, și iarăși a pornit
Cu sfat de data-aceasta și cinste-acoperit
De scorpia cruțată, în luptă, dela moarte,
Să-și caute 'nainte de vis și mai departe,
Și-a străbătut prin alte și alte încercări
Din nou peste privelişti de alte țări și mări
De până-a dat de locul palatului în care
Sta tinereţea fără de bătrâneţe. Fiare
Din fel de fel de neamuri păzeau jur împrejur
Și-a lor sălbătecie se deslușea 'n obscur
De gemete prin rarişti necontenit iscate,
De guri cât nişte butii cu doagele căscate,
De ochi ca nişte vetre cu jar întrânșii, viu,
Și din vuiri de vânturi stârnite ca 'n pustiu,
Și dacă însăși doamna palatului afară
N'ar fi ieșit 'naintea voinicului la scară
Să potolească 'n grabă al fiarelor ei val
N'ar fi rămas nici urmă din el și nici din cal.

III

S'a uitat în ochi la fată
Și-a simțit în fundul lor
Flacăra înaripată
A cumplitului său dor.

www.dacoromanica.ro

I-a lăsat pe umeri părul
Ca pe-un arzător drapel
Şi-a simţit tot adevărul
Gândului aprins în el.

Tinereţea ei venise
Fără bătrâneţe din
Străluciri adânci de vise
Şi 'nflorise ca un crin.

El îi mângâia cu gura
Liniile ei de-argint
Şi-asculta de 'nvăţătura
Caldului lor labirint.

Dimineaţa 'n zorii zilei
Trupul ei înfăţişa
Svelta graţie-a zambilei
Albul fulgilor de nea,

Cântecul privighetoarei,
Sburda mieilor pe deal,
Sborul cald al căprioarei
Şi mişcarea unui val;

Seara patimă topită
Ca o lavă de vulcan,
Paşi, prin umbră, de ursită
Flux năvalnic de ocean.

www.dacoromanica.ro

Bae de miresme calde,
Râuri de parfumuri tari,
Flacări negre de smaralde
Și-adâncimi de codri mari.

Plânsul lor e fără lacrimi
Lacrimile fără plâns;
«— Ah, vlăstar de domn, consacră-mi
«Arcul brațului tău strâns,

«Imprejurul frunței mele
«Ca să simt pe ea curgând
«Ca pe-un cer topit de stele
«Gândul tău în al meu gând.

«Lângă tine-alerg prin spațiu,
«Viitoru-anticipez,
«Sorb trecutul cu nesațiu,
«Și-al eternității crez.

«Și sunt visele ce numai
«Din adâncul nostru ies
«Palide cum numa bruma-i
«In cuprinsul unui șes.

«Visător de imnuri stranii
«Lângă mine 'ntr'una stai
«Și 'n neștire 'ngroapă-ți anii
«In sicriu de păr bălai.

www.dacoromanica.ro

« Cerul caldei mele feţe
« Tinereţe e, departe
« De spurcata bătrâneţe
« Şi vieaţă-i fără moarte! ».

IV

Sufletu-i tânjea a vânătoare
Şi-a colindă
Pusă prin vâlcele să surprindă
Sbor întunecat de căprioare.

Arcul şi săgeata-i adormise
Prin cămară,
Dar se năzuiau şi ele-afară
Din cuibarul plin al lor de vise.

Roibul însuşi necheza-a plecare
Şi-a izbândă
Noaptea 'n margini de păduri la pândă
Sau în zori cu Făt-Frumos călare.

Şi porniră. Zâna-i prevestise
Când să plece
Să ferească de suflarea rece
A vâlceli 'n faţa lor deschise.

www.dacoromanica.ro

Vraja ei momește vânătorii
Și le-apucă
Inima cu dorul ei de ducă
După vechi și mincinoase glorii.

Epurile însă, schiop, în cale
Dintr'odată
Le-a ieșit atunci ca o săgeată
Și i-a tras pe 'nșelătoare vale.

L'au gonit ei până când în cele
De pe urmă
Au simțit că drumul li se curmă
In adâncul unei reci vâlcele.

S'au oprit atunci din goană, însă
Simțeau parcă
Sufletul de dor că li se 'nneacă
Și că inima le moare strânsă.

V

Plângea zâna noastră cu lacrimi amare
Această 'ncălcare
In care voinicul și roibul dătură
La ea 'n bătătură
Și-a cărei urmare știa c'o s'aducă
Cu sbor de nălucă

www.dacoromanica.ro

Plecarea 'mpreună a lor şi pieirea.
Plângea cu ea firea,
Şi roza-auroră părea 'nvăluită
Cu pânză cernită,
Cu cearcăne negre 'n jurul ei luna
Sta palidă 'ntruna.
Şi soarele 'n umbră de nori, ca o fiară
Rănită de-o ghiară
Duşmană, din fugă, sta singur cu sine
Ca printre ruine
Şi sângele parcă-şi lingea cu durere.
Păleau în cădere
Luceferii nopţii pe bolta cerească
Şi 'ncet ca de iască
Lumina lor numai avânt şi uimire
Intra 'n adormire.
Pădurea, colina şi lacul cu stele
Câmpia cu iele
Castelele pline de-albastre fantasme,
Izvorul cu basme,
Şi rariştea 'n care umpleau dimineaţa
Cu jocul verdeaţa
Copile de zâne cu părul beteală
De-argint drept găteală
Intrau ca 'ntr'un clopot al morţei cu şoapte
Sinistre de noapte.
Blestemu-apucase să-şi caute rostul
Lui şi 'n adăpostul
Acesta în care se refugiase
In alb de mătase

www.dacoromanica.ro

Beția uitării de sine în lațul
Iubirei cu brațul
Ca perna de moale și cald ca o vatră.
Destinul de piatră
Lua 'napoi prada de-un timp izbăvită
De laba-i cumplită,
Și zâna-avea lacrimi în ochi într'aceastã
Schimbare nefastă.

VI

Făt-Frumos tânjea de-o vreme după
Maică-sa și tatăl său,
Și simțea părerile de rău
Cum gâtleju 'ntr'una i-l astupă.

L'apucase dorul de-a lui curte
Și-ale ei alaiuri vechi
Ii cântau nostalgic în urechi
Cât al omenirii drum de scurt e.

Aurul din pletele lui parcă
Se făcea mai argintiu
Și simțea că pasul lui sglobiu
Incărca povara ca o barcă.

Ii surâde-atunci împărăția
De odinîoară-a lui
Din adâncurile nimănui
Și-i arată goală visteria.

www.dacoromanica.ro

Maică-sa-i surâde de-o-potrivă
Şi tătâne-său la fel,
Şi-ale lor făpturi ca un drapel
Fâlfăe în tăcerea lui captivă.

O copilă încă-i mai zâmbeşte
Pela curte de pripas
Şi pe care-a tras-o 'nceţ de nas
Când a fost să plece voinicește.

Şi s'au hotărît de cale 'ntoarsă
El şi roibul lui în zori,
De-au crezut că-o lume de cocori
S'a stârnit în inima lor arsă.

VII

Plecară-atunci iar să răstoarne pământu
'mpreună
Pe calea croită de vremuri spre ţara străbună
Şi, flori, oropsite prin inima lor, de cais,
Să scuture iarăşi pe ţărmul părinţilor vis
Şi flacără nouă de 'ncredere 'ntrânşii, şi 'n dorul
Cu care lăsaseră 'n urma lor, zânei, pridvorul.
Şi merseră-o toană de timp îndelung până când
Putură să prindă schimbări de privelişti în gând.
Oraşele toate păreau mult mai mari ca 'nainte
In clocotul straniu din care ţâşneau mai fierbinte,
Pădurile 'ntoarse 'n câmpie la soare tânjind
Cereau în pământ picătura de ploae cu jind,

www.dacoromanica.ro

Și unde fuseseră munți ridicați cu mândrie
Dormea 'n nemișcare de lacuri a apei moșie,
Sau vânturi aprinse vuiau prin pustiu fără rost
Pe unde cetăți și castele pe vremuri au fost.
Voinicul și calul simțeau că de-atâta schimbare
Urmau să se 'mbrace și ei într'o nouă-arătare,
Că parcă puterile-i lasă treptat, și-amândoi,
Uitându-se-o clipă la timpul rămas înapoi,
Porniră să-ajungă mai repede locul pe unde,
Cu oamenii curței ieșiți în talaturi profunde,
Pe 'ntinsa terasă-așezată 'ntre parc și palat,
Avea să-i primească cu cinste bătrânu 'mpărat.
Acolo era însă numai pustiu de nisipuri,
Coclauri de piatră cu umbre ciudate de chipuri,
Șopârle fugare prin preajmă ca sfârcul de bici,
Ici, colo, doar umbre mocnite de negre urzici,
Și valuri de-asupra de aer uscat de căldură
Schimbau în neștire pământul, și-al lui tot
în sgură
Intinsă pe jos ca un vânăt și-aprins borangic.
Și roibul în pulbere-atunci se topi sub voinic.

VIII

Un moș cu oile își amintise
Că nu știu ce strămoș al său aflase
Că-au fost pe-aici odinioară case
Și curți împărătești ca numa 'n vise.

www.dacoromanica.ro

E vreme de-atunci însă 'ndelungată
Şi nimeni în vieaţă nu mai ştie
De-această minunată 'mpărăţie
Sub marea veacurilor scufundată.

A fost, de sigur, cine ştie cine
Ce va fi fost aşa ca o poveste
De care dacă de-ar mai şti vreo veste
E doar cenuşa scoasă din ruine.

De altfel încă nimeni nu 'ncercase
Să-şi bată cu ea capul mai de-aproape
Şi să se-apuce-odată să desgroape
Adâncul vrăjilor ei de mătase.

S'a prăbuşit într'astfel, şi-a fost dată
Pe-a babelor şi-a moşilor lor seamă,
In rândul basmelor ce se distramă
Cu vorba lor de tuse 'ntretăiată.

IX

Făt-Frumos cu lacrimi în gâtlej, iscate
De cuvântu-acestui moş tulburător,
A 'nceput în suflet şi 'n pământ să-şi cate
Locu 'mpărăţiei părinteşti de zor.

www.dacoromanica.ro

Nicio urmă însă din palatul său
Pretutindeni unde se 'ndrepta 'n neștire,
Și de-acela care el a fost, flăcău,
Nicăieri de-asemeni nicio amintire.

Totul dispăruse sub troenii vremei
Și se despărțiră toți de-al lumii trai
Că de-ar vrea și Domnul să-i mai vadă: cheme-i!
N'au să mai răspundă marelui său grai!

A umblat într'astfel ani întregi în șir,
Veacuri poate după veacuri perindate,
Ca să-și fie 'ntr'una cruce și martir
In cuprinsu-acestei stăpâniri surpate.

Pletele 'ntr'acestea și cu barba l'au
Troenit cu 'ncetul în a lor zăpadă,
Și de pleoape gene grele-i atârnau
De-i sileau privirea cât mai jos să-i cadă.

X

Pe semne-așa i-a fost lui scris
Că tot orbăcăind ca 'n vis
Să dea 'ntr'o bună zi de-o ladă
Și 'n fundul ei să vrea să vadă
Cam ce-ar putea să fie-acum,
Și s'a oprit atunci din drum

www.dacoromanica.ro

Să dea capacul la o parte.
Acolo propria lui moarte
Uscată de-aşteptare sta
Şi ca o bufniţă-aştepta.
Când l-a văzut atât de-aproape
Căscă din negrele ei pleoape,
Scheletul îşi întinse-apoi
Ca un întunecat zăvoi
Şi rece şi tulburătoare
Se ridică drept în picioare
Şi dete 'nsetoşată brânci
In fundul lăzii ei adânci
Voinicului de-odinioară.

www.dacoromanica.ro

BROASCA ȚESTOASĂ FERMECATĂ ȘI IMPĂRĂȚIA EI DE DOR

Ea nu era o broască țestoasă ca ori-care,
Ci zână fermecată cândva de-o vrăjitoare,
Și-avea 'n adâncul apei seninului ei lac
Grădină 'mpărătească și 'mpărătesc conac,
Maci gata să-și înfrunte cu-ai zilei zori roșeața
Pomi purtători de fructe de aur dimineața,
Flori cântătoare 'n largul amurgului tivit
Cu ciucuri lungi de roșu de sânge otrăvit,
Zăvoae 'nfiorate de-al lor sărut cu luna,
Câmpii care cu cerul din roua lor fac una,
Trăsuri de-argint purtate ca 'n sbor din loc în loc
De telegari cu botul și nările de foc,
Mărgăritare calde ca lacrimile, pietre,
Cât gura cu jăratec nestins a unei vetre,
De diamante-albastre și limpezi ca un vis
Al unei delicate flori albe de cais,
Și câte alte toate minunății de-acestea
De-i se dusese până departe 'n lume vestea.

Era într'una însă tot tristă și tânjea
Ca o gutue coaptă cu viermele în ea.

www.dacoromanica.ro

Zadarnic peşti cu solzii mărunţi ca nişte stele
Căzute 'ntr'alte undei trandafirii dantele,
Umblau să 'nveselească cu jocul lor zglobiu
Melancolia-adâncă din sufletu-i pustiu,
Zadarnic braţe 'ntinse şi lungi de plante rare
Ii aşterneau miragii de preşuri pe cărare,
Şi scoicile ca nişte bărci de ninsoare 'n fund
Iluminau zadarnic al lacului trist prund.
Ea nu putea să uite că-a fost odinioară,
Mai sveltă ca o fugă pe şes de căprioară,
Şi 'mpărătească faţă de crin înaripat
Al unui rost pe lume de mare împărat,
Şi că o zgripţuroaică de vrăjitoare hâdă,
Pornită ca de-atâtea mari frumuseţi să-şi râdă,
I-a pus împărăţia şi strălucirea în
Vrăji dăruite dânşii de-al iadului stăpân,
Şi toate-atunci de-odată şi-au prefăcut în sgură
De nouă 'nfăţişare pierduta lor făptură.
Curtenii în vestminte de-argint împărăteşti
Au fost prin trestii albe transfiguraţi în peşti,
In scoici pe fundul apei domniţele schimbate,
In bolovani întoarse semeţele palate,
Şi 'n lac împărăţia din vremi în care ea
In chip acum de broască ţestoasă petrecea.

In inima ei însă un gând tot încolţise
Că pus e la o parte ce bietului om scrise,
Şi că, mai ştie cine cum, într'o bună zi,
Chiar şi nemângâierea ei s'ar putea trezi

www.dacoromanica.ro

Că-adâncurile nopții i-au împlinit sorocul
Și ca un soare 'n cale o 'ntâmpină norocul.
Și-așa, închisă 'n țeasta ei rece, aștepta
Un Făt-Frumos cu stele cusute pe manta,
Să vină să-i desfacă cu-o lungă sărutare
Această-a ei făcută cu vrăji înfățișare,
S'o dăruiască iarăși cu omenescul grai,
Și 'nvestmântată 'n râuri adânci de păr bălai,
Pe vechea 'mpărăție din basme-a ei, stăpână,
Să se ridice 'n gândul și 'n inima lui zână,
Și pajură, cu-avânturi în aripi, de drapel
Să-i înflorească gura și zâmbetul prin el.
Și a venit; nu însă așa cum îl visase,
Ca un Arhanghel tânăr în haină de mătase,
Ca un vârtej de aur topit, și ca un sbor
Spre soare de lumină albastră și de dor,
Ci liniștit și simplu ca un cioban la stână
Cu-o nuelușe albă de lemn de-alun în mână.

Ea l-a privit cu ochii tulburători în ochi
El i-a răspuns cu teamă că-i este de deochi,
Ea s'a prelins prin iarbă spre el ca o beteală,
El a luat-o 'n palmă cu tâlc și cu sfială
Și-au făurit cu 'ncetul și 'ntr'astfel amândoi,
Din două doruri două credinți în sine noi,
Din două suferințe o nouă bucurie
Și dintr'a lor tristețe o mare 'mpărăție.
El s'a schimbat de-a intregul în tânăr
Făt-Frumos
Ea s'a făcut iar zână cu părul vaporos

www.dacoromanica.ro

Ca o mireasmă caldă în jurul frunței sale,
Cu trupul ca o 'naltă ninsoare de petale,
Și cu obraji 'n aur aprins de trandafiri
Sub catifeaua moale a pielei ei subțiri.
El a 'mbrăcat hlamidă atunci împărătească
Și-au început în noua lor țară să domnească
Și căi necunoscute acum decât de ei
In ploaia parfumată a florilor de tei,
A tufelor înalte de lilieci albaștri
Și-a macilor în iarbă înfipți ca niște aștri,
Să caute 'mpreună cu dorul lor șoptit
In vraja caldă-a unui sărut nemărginit.
Supușii cu sfială în urmă și iubire
Priveau această-adâncă și caldă izbucnire
De freamăt și de cântec de dor înaripat
Ivită 'ntre feciorul și fata de 'mpărat
Și care mai de care se întreceau să vină
'Naintea lor cu daruri de flori și de lumină;
Privighetoarea, noaptea, cu trilurile ei,
Cu-a lor zăpadă caldă modeștii ghiocei,
Cu 'mbătătoare 'n inimi polenuri trandafirii,
Și cu răcoare 'n aripi de zori de zi Zefirii,
Iar eu le cântam lenеș și trist ca un izvor
Dintr'o a mea mai veche poveste și pe-a lor.

www.dacoromanica.ro

JUMĂTATE DE OM CĂLARE

Jumătate de om călare pe jumătate
De iepure șchiop
Ieșise 'n galop
Inaintea frumoasei din povești înstelate.

Ea era însă fată de 'mpărat și fusese
Deprinsă la ea
De cine-o cerea
Să mai fie și demn de fața unei prințese.

Peţitorii la mâna ei veneau în mantale
De raze și-azur
Și toți împrejur
Se 'ntreceau să 'mplinească voia inimei sale.

Pocitania-aceasta însă-acum isbutise
Pe drumuri de zi
Prin a se trezi
Pe cărarea ei plină de-așteptare și vise.

Urîțenia 'ncerca prin aceasta să pună
Pe putredu-i trup
Mirezme de stup
Și vestminte de-albastră plăsmuire de lună.

www.dacoromanica.ro

Ochii ei însă când l'au văzut cât de pocit e
Din pleoape-au bătut
De s'ar fi crezut
Că desfăşoară firul unei vitregi ursite.

L'a privit totuşi mândră ca o spadă spălată
In sânge duşman,
Şi de-un bolovan
L'a trântit cu-a ei dreaptă de sidef delicată.

A 'ncercat să-şi atingă botul gros de-a ei mână
Şi iarăşi a fost
Cu tâlc şi cu rost
La pământ pus de-a fetei strălucire de zână.

S'a trântit la picioarele ei ca o şopârlă
Şi-a plâns şi-a gemut
Dar gândul lui slut
Se scurgea 'mbălat parcă de-a durerei lui gârlă.

A ei gură de scârbă-atunci a râs, şi 'nflorită
In crin s'a deschis
Şi, înger din vis,
A ucis cu-a lui vrajă pocitura stârpită.

www.dacoromanica.ro

PORUMBEII DIN VIS

Plecaseră 'mpreună la muncă, și-amândoi,
Și la câștig tovarăși cinstiți și la nevoi,
Au fost siliți să doarmă într'o poiană-odată
Și s'au culcat în iarba cu nalbă presărată.
Din ei, cum puse capul jos, unul, și-adormi
Și neputând să doarmă, și celălalt, zări
Un porumbel ca neaua de alb că s'așezase
In haina lui de pene de-argint și de mătase
Și că-adăsta de parcă de vorbă-ar sta cu el.
A 'ntins cu grije mâna atunci spre porumbiel
Dar porumbelul parcă s'ar fi jucat, se dete,
Cu grațiile unei strălucitoare fete,
Mai la o parte numai cât să nu-l prindă și
Prin a-l privi cu ochii în ochi acum sfârși.
S'a ridicat cu gândul să-l prindă, însă până
Când să-l apuce omul i-a și scăpat din mână
Și tot așa într'una mereu, din loc în loc,
In serios odată și altă dată 'n joc,
S'a pomenit că-ajunge pe-o rarişte din care
S'a ridicat de-odată cu zborul până 'n zare
Și s'a lăsat pe urmă cu mlădieri de val
Pe căpățâna 'n iarbă, uscată-a unui cal.
I s'a vârît prin creștet și i-a ieșit prin gură,
Dintr'o orbită 'ntralta trecea cu-o săritură,

www.dacoromanica.ro

Își ascundea prin pene gunguritoru-i cioc
Și se uita prin preajmă cu ochii lui de foc,
Și da din aripi singur și fericit de parcă
Ar fi tăiat un creștet de val în sbor de barcă.
La urmă, după multe și multe jocuri prin
Această căpățână de cal, ca din senin,
I s'a făcut de-odată de 'ntors, și-aceleași jocuri
Urmat de omul nostru tot prin aceleași locuri,
A început prin pajiști cu ierburi și cu flori
Umbrite ca văzduhul împovărat de nori
Sau prin tufișuri pline de luleluțe 'n frunze
De până ce la locul plecării iar ajunse
Și așezat pe fruntea acelui ce dormea,
Ca un făcut de iute a dispărut în ea.
Urmăritoru 'n gândul lui a crezut că poate
Visase cine știe de cum aceste toate,
Și lângă-al său tovarăș culcat în fân cosit
Ca un buștean el însuși de greu a și-adormit.

A doua zi când zorii din somn îl deșteptară
Cu strălucirea roză și caldă-a lor de vară
S'au pomenit că unul din ei și-a fost adus
De ce-a visat aminte de-odată, și că-a spus
Tovarășului toate ce-au fost de el umblate:
— « Și se făcea că mândre și 'mpărătești palate
« Erau deschise mie și sufletului meu
« Cu toată-a lor splendoare de însuși Dumnezeu,
« Că eu umblam pe-acolo cu gândurile toate
« Purtate ca un fulger de-apocalips de roate,

www.dacoromanica.ro

« Că deschideam ferestre de diamant spre cer
« Și că simțeam de-asupra luceafărul străjer.
— « Hai să te duc acolo! » îi spune-al său tovarăș
Cuprins de presimțirea că ar fi ceva, și iarăș
Luă bătuta cale azi noapte 'ncet de el
Dar fără să mai fie dus și de porumbel,
Și-ajunseră la locul spre care să se 'ndemne
Și 'n care hârca-aceea de cal părea că semn e.
— « Acesta e palatul pe care l-ai visat
« Și 'n care erai umbră semeață de 'mpărat »;
Și, cum ai da în lături un coș de oale sparte,
Cu mâna dete țeasta din locul ei de-oparte.
Acolo, ce să vadă? o gură tocmai cât
Putea să treacă omul pe gâtul ei și-atât
Prin care ca țiparii de iuți se strecurară
Intr'un palat, ca luna de strălucit, de vară,
Cu porțile deschise și ușile la fel
Iar ei umblau în voie și 'n liniște prin el
Și culegeau la galbeni rotunzi de prin ulcioare,
Aprinse diamante ca flacăra de soare,
Smaraldele cât oul de gâscă de pe jos,
Și perlele cât mărul domnesc cel mai frumos;
Vestminte-apoi bogate cu fir de-argint pe ele
Și 'mpunsături în aur strălucitor de stele,
Și cai sirepi să ducă în sacii de pe șea,
Din bogăția-aceasta cât or putea să ia.
Când au ieșit de-acolo erau cu plete însă
Mai albe ca zăpada pe-un pat de munte strânsă
Și 'ntreagă-această-avere împărătească-a lor

www.dacoromanica.ro

Li se părea povară de vis amăgitor,
Pe lângă tinereţea pierdută s'o adune
Din toate-ale vieţii nimicitoare dune.
Şi cum gândeau într'astfel mergând pe drum,
din ei
Simţiră că-şi ia sborul spre cer doi porumbei
Cu aripile albe şi roz ca de zăpadă,
Că se opresc o clipă de parcă să-i mai vadă
Şi că le trec pe frunte uşor ca un zefir
Îmbălsămat de caldul miros de trandafir,
In nesfârşit de limpezi şi proaspete suzururi,
Şi farmecul cu care i-a şi-adormit de-apururi
Pe-o moviliţă moale de iarbă şi de flori
In cântec de izvoare şi de privighetori.

www.dacoromanica.ro

VOEVOZII DIN LUCINA

Tudan în Cârlibaba stăpân din tată 'n fiu
Și 'n bungetul de-acolo de codru fumuriu,
Dintr'ai lui Negrul Vodă os de ostaș și mare
Județ într'ale toate huțanilor hotare
Află 'ntr'o zi că socrul său, Cârli, a murit
Și, ca să-i afle gândul din urmă, a pornit
Cu 'ntreg alaiul curții lui îngrijit cernite,
Pe căi care de veacuri dormeau părăginite,
Prin prelungiri obscure de văi și cotituri
Pe sub copaci gigantici de umede păduri,
Și-ajunseră spre seară și 'n recele ținut
In care Cârli cinstea și curtea și-a avut.
Acolo-aflară multă și grabnică cinstire,
Averi nenumărate și mare moștenire
De fel de fel de arcuri cumane și săgeți,
De lăncii depe vremuri luate dela Geți,
De șei de cai avare și hune, și mormane
De scuturi, de pieptare tari și de buzdugane.
Le-au împărțit, firește, cu toții, iar Tudan
Urma să ia poiana Lucinei după-un an
Cu toată bogăția și strălucirea verde
De iarbă 'n care omul cu cal cu tot se pierde;
In vremea-aceasta însă să se ferească de-a
Vâna cumva sau face foc cât de mic în ea

www.dacoromanica.ro

Căci locul hotărît e de duhul lui să fie
La f are şi la oameni pământ de omenie
Şi pace 'n toată-această oprelişte de-un an.
La 'ntoarcere curtenii aflară şi Tudan
Că nişte urşi gigantici veniseră, şi, iacă,
Spurcatele dihănii prădaseră 'n prisacă.
Ian, slugă credincioasă, a dat de urma lor
La gura unui rece şi 'ntunecat izvor
Ascuns într'o bătrână şi stranie pădure
Pe-o padină cu rugeri de smeură şi mure,
Dar, negăsind ursoaica şi ursul nicăieri,
Le ridică doar puii într'ale lui puteri,
Şi trei feciori într'astfel al lui Tudan aflară
Trei pui de urs tovarăşi de joc într-aga vară,
Şi laolaltă, parcă cu toţi fraţi ar fi fost,
Aveau aceeaşi hrană şi-acelaşi adăpost,
Aceleaşi jocuri pline de-aceeaşi veselie
Şi-aceeaşi cinste dată de oameni pe moşie.
S'a întâmplat că unul din urşi însă'ntr'o zi
Cu vechile năravuri în ghiare se trezi
Şi că, din joacă poate sau dinadins, rupsese,
Cum, pentru ce şi ce fel şi-acum de ne 'nţeles e,
Unui copil o mână şi pieptul desgolit
Şi dacă paji de curte atunci n'ar fi sărit
Ca să răpună-această semeaţă lighioană
Şi-ar fi făcut de sigur şi-o ucigaşe toamnă.

www.dacoromanica.ro

II

In seara-aceea-a dat
O negură grozavă
Și totul a 'nghețat
In ceață și 'n zăbavă.

Nu se-arătau pe cer
Nici stelele nici luna
Și totul sta stingher
Și gol ca văgăuna.

A doua zi nici gând
De răsărit de soare
Și zorii stau plângând
Prin fundurile de izvoare.

Pădurea 'ngălbenea
Și-și prefăcea 'n aramă
Minunile din ea
Și verdea lor mai amă.

Izvoarele curgeau
Cu plânsetul asemeni
Iar arborii erau
Inghețurilor gemeni.

www.dacoromanica.ro

Mureau necontenit
Privighetori ascunse
Prin hăul împietrit
De ramuri şi de frunze.

Nici cer şi nici pământ
Nu se vedea nici unde
In caldul lor vestmânt
De frumuseţi profunde.

Un urs ieşi atunci
Din locurile sale
Şi s'a prelins pe lunci
Şi prin păduri de vale.

Luă, apoi, uşor
In braţele lui sure
Pe-al lui Tudan fecior
Şi-l duse în pădure.

III

A pornit Tudan atuncea plin de-amar şi de necaz
De necinstea suferită de cinstitul său obraz
Să sfârşească cu 'ndrăzneala urşilor şi să-şi aducă
Inapoi feciorul care i-a fost smuls ca o nălucă
Şi 'n pădure cu de-a-sila dus de 'nvrăjmăşitul urs,
Şi-a croit-o'n susul apei pe-al izvorului ei curs.

www.dacoromanica.ro

Cât a mers nici el nu știe dar și-aduce-aminte bine
Că trecea pe lângă râuri limpezi și prin rarişti pline
De tot soiul de jivine și vânaturi fel de fel
Și din carele nici una nu se sperea de el;
Toate îl lăsau să treacă fără teamă printre ele,
Iar el străbătea prin toate ale codrilor perdele,
Urmărea cărări înguste cât nuiaua și suia
Piscuri repezi și podișuri sprijinit doar de nuia,
Șiruri mari de munți sălbateci se desfășurau într'una
Pe 'nălțimi pe care numai soarele urca și luna,
Și el tot mergea 'nainte și 'nainte tot mai greu
Până ce 'n amar de ziuă dete 'n urmă Dumnezeu
De zări 'n orânduirea unor piscuri depărtate
Ridicându-se deodată o năpraznică cetate.
Și porni 'ntracolo. Vântul șuera prin arcul său
Și săgețile-i din tolbă îngânau păreri de rău
Că n'ajung la vizuină mai curând, ca să trăznească
Cuibul urșilor de-acolo și-a lor faptă mișelească.
Cum ajunse și stăpânul locului, dela vânat,
Și cu doamna lui, în dreapta, se 'ntorceau alăturat.
După ei veneau în șiruri ostenite și curtenii,
Și erau cu toți ca niște negre și tăcute genii
În vestmintele lor grele ca-al pădurilor cojoc
Peste surele lor trupuri de stejari porniți din loc.
A 'ntrebat atunci de cine fiul i-a furat și unde

www.dacoromanica.ro

Fără pricină departe de-a lui vatră i-l ascunde.
Domnul locului, văzându-l şi-auzindu-l, s'a oprit
Şi 'mprejur întreg alaiul ca de piatră-a 'ncremenit
Şi, cu glas de prevenire plin i-a spus să n'aibă teamă
Cât feciorul lui se află pus în vrednica lui seamă,
Că e doar ostatec pentru cei trei fii ai lui luaţi
Şi la curtea lui de oameni cu obraz acum aflaţi,
Dar că se 'mplineşte anul în curând, şi-atuncea, dacă
Invoiala-a fost ţinută din pământ şi piatră seacă,
Şi poiana din Lucina şi feciorul ai lui sunt,
Şi-l poftiră-apoi 'năuntru să-l cinstească prin cuvânt,
Prin ospăţ să-i întărească forţele pe drum pierdute
Şi cu vin de mure gândul să-i aprindă 'n alăute.

IV

Tudan, a doua zi, spre casă
Pornea ca fulgerul de iute
Şi străbătea pădurea deasă
In sborul, prin prejur, de ciute.

www.dacoromanica.ro

Trecea prin padine cu calul
Şi cobora mereu la vale
Prin albii de pârâu, ca valul,
Ca să scurteze-aşa din cale.

Inşiruirea nesfârşită
A munţilor se depărtează
Şi zarea tot mai liniştită
Imbracă-a şesurilor rază.

Tudan în urma lui mai lasă
Câmpiile prin care trece
Şi neagra codrilor săi plasă
Il prinde 'n împletirea-i rece.

Acolo răsuflă o clipă
Şi bucuria că-ajunsese
In gând i se păru că-i ţipă
Cu freamăt de mirezme-alese.

A doua zi era sorocul
Când anul sta să se 'mplinească
Iar el vijelios ca focul
Intra în curtea lui domnească.

V

Tudan porunci să pornească ştafete prin ţară
Să ducă 'năuntrul ţinutului său şi 'n afară

www.dacoromanica.ro

De ştire la toată suflarea de om că de cum
Va fi luna nouă pe cerul scăldat de-al ei drum
A lui stăpânire de drept şi de fapt e Lucina,
Şi-a stat lunei pline să-i vadă el însuşi lumina,
Şi 'n noaptea cu pricina lumea e toată la el
Poftită la mare petrecere 'n vechiu-i castel
Să vină din toate hotarele ei răsfirate
Să guste din vinuri alese şi-alese bucate.
Sunau trâmbiţaşii din cornuri prin codri şi văi,
Şi iuţi călăreţi lunecau pe năpraznice căi
Să ducă din gură voinţa stăpânului lor
Mai marilor lumei şi 'ntregului ţărei popor.
Cumplită furtună porni însă 'n noaptea aceea
De pomină 'n lume ca 'n vremea căderii femeia,
Şi trăznete grele şi fulgere 'ntruna cădeau
Ca nişte balauri de foc înodaţi şi spărgeau
Văzduhul în râpi mişcătoare de flacări în
ruguri
Pe care-ale cerului grele şi vinete pluguri
Tăiau brazde repezi de fum şi pucioasă pe sus
Şi nimeni piciorul pe-o astfel de vreme n'a pus
In pragul pe care Tudan rânduise anume
Feciorii de curte să aibe 'ngrijire de lume,
Afară de doi musafiri rătăciţi, şi-amândoi
Cu blănile pline de apă pe ei şi noroi.
Erau cât o stâncă de grei şi de 'nalţi fiecare
In sura mândrie cu care cereau ospătare,
Şi 'n urma lor doi servitori de-o-potrivă cu ei
De 'nalţi, de puternici în spate, de suri
şi de grei,

www.dacoromanica.ro

Vesteau că sunt două mari fețe pe drum rătăcite
De blestemul parcă-al acestei viforniți cumplite.
Au fost ospătați după cum al lor rang o cerea
Și duși să-și astâmpere somnul de vremea cea rea
Cu-aceeași domnească și plină de grije cinstire,
Și totu 'n castel ca prin farmec intră 'n adormire.
Un țipăt prin noapte, prelung, de copii spăimântat
Trecu ca un fulger de-o clipă, târziu, prin palat
Și liniștea 'n urmă din nou se-așternu, după care
Porni prin odăi și prin săli o cumplită mișcare.
Doi urși pe ferestre săriră de-odată, urmați
De puii la curtea Tudanului nostru aflați.
Copiii 'n odăile lor rămăsese doar oase
Smintite de carnea din care fuseseră scoase,
Tudan și-a lui doamnă mureau plini de sângele lor
In patul acum prefăcut într'un strimpt abator
Iar slugile urșilor fără sobor și zăbavă
Pe Ian și pe-ai săi judecară cu-aceeași ispravă.

www.dacoromanica.ro

UNA DIN FINIC

Una şi cu dragul ei
Infloreau într'o grădină
Plină de miros de tei
Şi de râuri de lumină.

Păsările 'n preajma lor
Erau cântece albastre
In vârtejul sburător
Al nisipului de astre.

Florile erau făclii
Risipite 'n întuneric
Pe-ale azurului câmpii
Dimprejurul lor feeric.

Arborii le povesteau
Cu-ale frunzelor suzururi
Tot ce-a cunoscut pe şleau
Tinereţea lor de-apururi.

Guguici aveau feciori
Mulţi, frumoşi şi plini de vlagă
Izvorîţi din vis, cu zori
In făptura lor pribeagă.

www.dacoromanica.ro

Nu erau de loc mai mari
Decât boabele de-alună
Dar păreau că sunt stejari
Când ieşeau ei împreună.

Toţi purtau pe după braţ
Ca pe-o trenă de mireasă
Al codiţelor lor laţ
Şi-a lor graţie aleasă.

Se jucau prin frunze când
Soarele păşea pe ele
Şi 'nşirau noaptea prin gând
Stelele ca pe mărgele.

Făureau imperii din
Calda lor închipuire
Şi-al iluziilor vin
Strălucea 'n a lor privire.

Una i-a 'ngrijit pe toţi
Cu-a ei dragoste curată
Ca pe-o ceată de nepoţi
O bunică de-altă dată.

El de-asemeni i-a gândit
Numai sbor şi năzuinţă
Şi 'n adânc a plămădit
Din avânt a lor fiinţă.

www.dacoromanica.ro

Soarta-acestor guguici
Se lega astfel întreagă
Cu făpturile lor mici
De-a cui sta să-i înţeleagă;

De-a cui pentru ei era
Dragoste nemărginită,
Grije care tremura
Pentru mica lor ursită,

Pentru soarele din ei,
Pentru lumea lor curată,
Pentru sburda lor de miei
Intr'a lor isteaţă ceată,

Pentru ce nu putea fi
Decât numai veşnicie
In adâncul lor de-o zi
Vrednică de nebunie.

Una însă, oare când,
Intr'un ceas bătut de soartă
S'a simţit alunecând
Pe cărări de lume moartă.

El a 'ncremenit pe loc
Ca un trunchi de arbor straniu
Şi-a crezut că-l svârle 'n foc
Ameţelile din craniu.

www.dacoromanica.ro

In adâncul lui senin
Vântul a 'nceput să bată
Și tulpinele de crin
Au fost rupte dintr'odată.

II

«— Una, tu limanul meu,
«Dragoste de-amurg a mea,
«Deget al lui Dumnezeu
«Și lumină sus de stea,

«Iată-mă ce singur sunt
«Și ce prăpădit îmi duc
«Fără tine pe pământ
«Umbra mea de veșted nuc.

«Soarele s'a stins de mult
«Și-a rămas un negru punct
«Și-al luminei lui tumult
«E un vis în noi defunct.

«Luna 'n spațiu s'a 'negrit
«Și coboară 'ncet ca un
«Șoim cu sborul ostenit
«Pe-o întindere de scrum.

www.dacoromanica.ro

«Stelele de unde eu
«Invățasem, să mă 'nchin
«Arcului de curcubeu
«Al surâsului tău fin,

«Pier ca niște biete flori
«Risipite fără rost
«De cu seară până 'n zori
«Intr'un muced adăpost».

III

Apoi n'a mai fost nimic
Decât o tristețe-adâncă
Sub un înflorit finic
Sprijinit de-un șold de stâncă.

Veac într'una după veac
Adâncea vremea cernită
Și finicu-ajuns copac
Înflorea cu-a lui ursită.

El în umbră-i s'a culcat
Ca 'ntr'o poală-a ei de rochii
Și 'n uitare s'a 'ngropat
Închizându-și umezi ochii.

www.dacoromanica.ro

S'au întors atunci 'napoi
Ca un vis cândva rostit
Simțăminte veșnic noi
Să colinde 'n infinit.

Și-a plouat de-asupra lor
Rouă limpede de vis
Basme 'naripate 'n sbor,
Flori de crin din paradis,

Cântec de privighetori,
Clar de lună 'n flori de tei,
Curgător sidef din zori
Și miros de ghiocei.

Guguicii trepădau
Să găsească 'n univers
Bob cu bob tot ce știau
Din făptura ei de vers.

Mișunau din loc în loc
Căutau din stea în stea,
Rătăceau prin ger și foc
Ca să dea de ce-a fost ea,

Și să lumineze iar
Plânși în sufletele lor
Al vieții sale far
Dintr'al inimei lor dor.

www.dacoromanica.ro

Şi-au făcut-o, dar încet,
Din izvoare şi din stânci,
Din imagini de poet
Şi-ale lor dureri adânci.

El simţea că din finic
Se ridică 'n aur nou,
Cu ţinută de voinic,
Al trecutului ecou;

Că-şi ia forma ei din el
Şi din guguicii lor
Şi 'ntr'al dorului castel
O chema stăruitor.

IV

«— Spune fată pe ce plai
«Păru-acesta-al tău bălai
«A văzut
«Ziua fericită când
«Zorii te-au adus cântând
«Pe-al lor scut?

«Frunza verde când ţi-a dat
«Cântecul înaripat
«De voinic,
«Când ai întrupat şi cum
«Strălucirea ta de-acum
«Din nimic?

www.dacoromanica.ro

«Cine-au fost ai tăi părinți
«Și cu care soi de sfinți
«Te 'nrudești
«De-ai putut, venind, să dai
«Inimilor noastre grai
«Din povești?

«Care 'mpărătesc tipar
«Te-a turnat într'un țipar
«Roz și cald,
«Și sub pleoapele de crini
«Cine ți-a aprins lumini
«De smarald?

«Din ce murmur de izvor
«Minunatul tău picior
«A țâșnit,
«Și subțirele tău braț
«Cu ce fel ar fi de lat
«Potrivit?

«Cu ce cald miros de stup
«Poate fragetul tău trup
«Fi la fel,
«Și ce ne-am de trandafir
«Legănat de-al său zefir
«Porți în el?

www.dacoromanica.ro

« Cine eşti tu în sfârşit
« Care 'n lume ai venit
« Surâzând,
« Ca să tulburi la izvor
« Cu-al tău mers legănător
« Al meu gând? »

V

A fost o bucurie atunci grozavă
Când guguicii şi-au văzut regina
Că vine după veacuri de zăbavă
Să-aprindă 'n inimioara lor lumina.

Copaci-au început să ciripească
De jocurile lor şi să murmure,
Iar veseliá lor copilărească
Era de veverițe prin pădure.

Primiră, fîecare, socotită
Pe cap de guguic şi de codiță
O câte-o nucă 'n aur învelită
Şi-o dublă porțioară de alviță.

El însă nu s'a mai simțit în stare
Să 'nceapă basmul penrru-a doua oară
De-a căuta prin veacuri de-aşteptare
Un ceas măcar al lor de-odinioară.

www.dacoromanica.ro

Și, demon încordat în răzvrătire
Sau înger obosit de-atât repaos,
S'a despărțit de omeneasca-i fire
Topit într'al mileniilor haos.

www.dacoromanica.ro

CUM AU PIERIT STEJARII!...

Crescuseră stejarii gigantici într'al lor
Bârlog de munte veşnic senin şi primitor
Şi unul după altul s'au înmulţit de parcă
Ar fi purtat cu dânşii a veşniciei arcă.
Erau înalţi şi tineri la început şi mulţi
De nu puteai pe nume să-i ştii şi să-i asculţi
Şi fiecare în parte făcea cât o pădure
Prin care lăsau vremea şi vântul să murmure,
Mistreţul să vâneze înverşunat pe urs,
Izvorul să-şi urmeze răcoritoru-i curs,
Şi veveriţa 'n salturi de fulger să-şi găsească
In verzile lor ramuri velinţă 'mpărătească.

Aveau în frunze păsări cu penele-argintii,
Cu freamăt între aripi, albastru, de copii,
Cu cântece în guşa lor mică şi cu calde
Răsfrângeri în privirea lor plină de smaralde.
Din Breaza la Sinaia şi la Predeal şi-apoi,
Pe drum întors de mâna lui Dumnezeu napoi,
Spre Cernavoda, Râmnic sau Slatina întruna,
Consolidând pământul în luptă cu furtuna
Şi cu prăpădul apei şi-al ploilor, ţinură,
Cu rădăcini ca fierul de tari într'o armură,

www.dacoromanica.ro

De parcă-ar fi fost veșnic un neam de ingineri,
Ogorul țării 'n plasa semeței lor puteri.
Sămânța lor svârlită mereu de vijelie
S'a 'mprăștiat pe 'ntreaga părinților moșie
Și drumurilor umbră cu ramurile da,
Cu 'ngrășământ de sânge pe secetă uda
Sau, simplu lemn de lucru, cădea de bună voie
Acolo unde omul și țara-aveau nevoie.
Ucigătoarea vreme i-a dărâmat pe toți,
Pe cei bătrâni alături de fii și de nepoți,
I-a răzlețit pe unii de vechile lor vetre
Sau a zidit pe alții sub funerare pietre.
Toți însă și-au fost loru-și modele și statui
Pe piscuri necedate de nimeni nimănui
Și când unul sau altul se mai zărește încă
Din gândurile sale răsare ca o stâncă.

Eu m'am născut din neamul acesta de stejari
Cu cântece de leagăn în brațele lor tari,
Cu sufletele simple dar bune ca o vraje
De străbunică, lângă nepoții ei, de straje,
Și cu privirea caldă și-albastră ca un far
Răsfrânt în apa unui bob de mărgăritar.
Acum, din ei m'așteaptă mulți, foarte mulți,
să-mi spună
O vorbă cum doar dânșii știau s'o facă bună
Și să mă 'ntrebe, poate, severi, de ce-am făcut
Cât am rămas departe de-al sfatului lor scut,
Și-apoi, întorși spre mine din nou, cu bunătate,
Să lase din ei frunze pe-a mea singurătate

www.dacoromanica.ro

Ca să-mi ferească trupul de vipie și ger
Și 'n cine știe care colț de pământ stingher,
Fantome peste toate de până-acum fruntarii,
Să-mi povestească felul cum au pierit stejarii!

www.dacoromanica.ro

IAZ DOMNESC

Toate 'n iazu-acesta cresc
De vădesc un iaz domnesc,
Și iezit i-a fost să fie
Pe-a lui Ștefan Vodă glie
Ca să-și plimbe-al lui obraz
După lupte și necaz
Pe-a lui liniștită apă
Și odihna lui să 'ncapă
Ca 'ntr'o pajiște un crin
In cuprinsul lui senin.
Până mai încoace iazul
Arăta la tot obrazul,
Dela mare pă 'n la mic,
Talpa mândrului caic
De pe care Domnul Țărei
Se simțea ca 'n largul mărei
Și găsea în el mereu
Sprijinul lui Dumnezeu.
Iezătura-aceasta însă
Cu strădanie-a fost strânsă
In acest ferit ocol
De-al șivoaielor pârjol,

www.dacoromanica.ro

Şi-a fost tot zadarnic până
N'a bătu-o toată 'n lână
Sănătoasă de berbec
Ca s'o apere de 'nec,
Până n'a oprit la gură
Apele de iezătură
Unde-şi au al lor cazan,
Cu'n cocoş şi cu'n ţigan,
Şi cu lanţuri lungi şi grele
N'a strâns ale lor vâlcele.
Cioara scăpără într'una
Când răsare pe cer luna
Cremenea lui de amnar,
Iar cocoşul dintr'un par
Cântă noaptea de răsună
Valea ca o văgăună
Şi pădurea ei în sus.
Tot aici Ştefan a pus
Un crăpcean de-argint şi-o ştiucă
Şi le-a dat pas să se ducă
Cu cercei de aur vechi
Prinşi cu grije de urechi.
Crapul a fugit de vale
Şi semn rău i-a fost şi jale,
Insă ştiuca n'a clintit
Din al ei loc sorocit
Şi i-a fost în semn de bine
Căci când boboteaza vine
Din spre apa lui Iordan,
Ea tot vede pe ţigan

www.dacoromanica.ro

Cum în mâinile lui grele
Scapără de-aruncă stele
Cremenea şi-al lui amnar,
Şi ascultă 'n vârf de par
Cât e noaptea-atunci de mare
A cocoşului cântare.

www.dacoromanica.ro

CLOPOŢELUL CĂPRIŢEI

Căpriţa 'ntr'o zi stânjenită de-al ei clopoţel
L'a scos dela gât şi l'a prins de-un vecin
copăcel
Şi liberă-acum înainte porni ca să pască
Din mugurii verzi după datina ei strămoşească.
Şi 'ntruna, de-aici până colo, ciupind şi
sburdând
Pierdu clopoţelul cu totul o vreme din gând.
Trecură ani după ani fără grije când iată
Ii năzări clopoţelul şi-al lui sunet de-odată
Şi fuga spre locul în care-l lăsase-a pornit.
Acum copăcelul era un copac înstărit
Şi 'n vârful lui sta şi suna clopoţelul pe care
Zadarnic căpriţa-l cerea din copac cu mustrare.
Copacul la fiece rugă-a căpriţei tăcea
De parcă nici când n'auzise vreodată de ea.
Căpriţa porni, cu mâhnire, atunci să găsească
Pe cine s'o apere faţă de-o faptă hoţească
Şi cum rătăcea dintr'un loc de necaz într'alt loc
Dădu de-un jăratec pe care-l rugă cu-al lui foc
Să ardă copăcelul
Să-i dea ei clopoţelul.

www.dacoromanica.ro

Dar focul, la fel cu copacul, și el, s'a făcut
In ciuda tristeței văzute că surd e și mut
Și biata căpriță porni iar nainte și-ajunse,
Ținându-se 'ntr'una de-al vântului murmur
prin frunze,
La gura cu apă-argintie a unui izvor
La care de-asemeni ceru 'ncrezătoare-ajutor
Și pacea de-acolo a lui un minut să și-o lase
Cât sperie focul pe care 'n zadar îl rugase
Să ardă copăcelul
Să-i dea ei clopoțelul.
Izvorul nici el din seninul lui loc n'a mișcat
Și biata căpriță-amărâtă din nou a plecat
Prin crânguri cu iarbă și mușchi ca salteaua
de moale
Și unde de-un bou s'a rugat plângător
să se scoale
Să bea apa care stătea ca 'nlemnită pe loc
Când ea o rugase să stingă netrebnicul foc
Că n'a ars copăcelul
Să-i dea ei clopoțelul.
Dar boul mâhnit c'ar urma să se scoale de jos
Privi la căpriță și dete din cap majestos
Apoi închizând iarăși ochii lui calzi pe sub gene
Urmă rumegarea de iarbă cu rouă și lene.
Atuncea căprița plecă după lup, dar și el,
Cu grije de liniștea lui și cu ceilalți la fel,
Uitându-și de-a binele 'ntreagă deprinderea-i
veche,
A râs la ideea de-a trage pe bou de ureche,

www.dacoromanica.ro

Ca boul s'amenințe apa, iar apa să-și ia
Asupra-și de-a pune pe foc tot pe foc pentru ea
Că n'a ars copăcelul
Să-i dea ei clopoțelul.
Căprița-a pornit înainte și iată c'a dat
De-o pușcă de care ca și până-acum s'a rugat
Să binevoiască măcar așa 'n glumă să strice
Pe-a lupului coadă o ploaie subțire de-alice,
Ca lupul s'apuce puțin de-a lui ceafă pe bou,
Ca boul să pună 'n mișcare izvorul din nou,
Scoțându-l din somnul letargic în care-adormise
Cu apa 'nnecată de stele 'n adânc și de vise,
Și să mai colinde cu apa puțin și prin lunci
Ca focul la rându-i să-și vadă de treabă atunci
Să ardă copăcelul
Să-i dea ei clopoțelul.
Dar pușca și ea ruginită și rablă, a tăcut
Și-a noastră căpriță din nou de-al ei drum
și-a văzut.
Și, dând peste-un șoarece mic îi propune
că dacă
Ar roade din patul de pușcă ceva, o s'o facă
Să 'ntoarcă spre lup o smiceală al cărei ecou
Va pune pe lup să se șteargă cu botul de bou,
Pe bou să se-arunce cu sete năpraznică 'n apă
Pe apă ca 'n foc fie numai să pară că scapă
Și focul să ardă copăcelul
Să-i dea ei clopoțelul.
Nici șoarecul însă mai bun de ispravă n'a fost
Și 'ntruna căprița umblând peste tot fără rost

www.dacoromanica.ro

A dat de-o pisică pe care-a rugat-o să pişte
Pe şoarec o toană de coadă să-l facă să mişte.
Atunci s'a 'ntâmplat o minune. Pisica, ea
însăşi, avea
O veche şi-a ei socoteală cu şoarecii, grea,
Şi fără s'aştepte să fie prea tare rugată
Cu ghiare tăioase porni către şoarec de-odată,
Şi şoarecul glonț către puşcă şi puşca spre lup,
Şi lupul de-a valma căzu peste-al bouluî trup,
Şi boul în apă grămadă şi el ca un mal,
Iar apa spre foc şi focu 'ngrozit de-al ei val
A ars în sfârşit copăcelul
Să-i dea ei clopoțelul.

www.dacoromanica.ro

COMOARA VRĂJITĂ

Trei voevozi albaştri în noaptea de rusalii,
Cu chipurile dârze ca bronzul în medalii,
Cotiră după-o vale şi după alta-apoi
Pe-o padină cioplită ca scorbura de ploi
Şi-ajunseră la gura deschisă-a unei peşteri
Ascunsă după-o stâncă de-ai iadurilor meşteri,
Din care flacări albe şi roşii de comori
Se furişau ca umbra răsfrântă-a unor nori
Pe fundul unei ape de iaz umbrit de vise.
Legară sdravăn caii de trunchiul unei tise
Şi unul după altul pătrunseră pe brânci
In pântecele unei tulburătoare stânci
De până când la urmă dădură dintr'odată
De-o sală în lumină de diamant scăldată,
Şi cu pereţi de aur încremenit şi-argint
Pe-a cărei adâncime în fund de labirint
Copaci cu ramuri pline de preţioase pietre
Ardeau ca un jăratec în gura unei vetre.

In fund trei zâne parcă îi aşteptau şi când
De-a binelea pe pragul lor i-au văzut trecând
Intinseră o mână de aur fiecare
Şi voevozii-asemeni pe-a lor cu 'nfiorare

www.dacoromanica.ro

Și mâinile lor calde în aur s'au schimbat;
În aur de-opotrivă la 'ntâiul sărutat
Pe care 'n pătimașa lor dragoste-l cerură
Li s'a schimbat aprinsa și lacoma lor gură,
Și tot așa de ele când trupul și-au atins
În trupuri mari de aur viața li s'a stins,
Ș toți trei voevozii de-odată se schimbară
În trei statui de aur de pază la comoară.

www.dacoromanica.ro

POVESTEA MÂNTUITORULUI

Maica Domnului a judecat
Dintr un jilț de aur ferecat,
Cruce sfântă 'n mâna ei cea dreaptă
Carte albă 'n stânga și 'nțeleaptă,
Pe proorocii toți și pe milogi,
Pe voinici ca și pe slăbănogi,
Insă n'a putut ca să găsească
Pe odrasla ei dumnezeiască.
Lacrimile mari jos îi curgeau
Și când de pământ i se spărgeau
Mere de-aur răsăreau din ele
Și erau ca pietrele de grele.
Sfinții le strângeau apoi de jos
Și vorbeau cu ele de Cristos
Și, cu Maica Domnului de mână,
Au pornit încet pe drumuri până
Când într'un mai singuratec loc
Le-a ieșit în față un prooroc.
Cruce sfântă 'n mâna ei cea dreaptă,
Carte albă 'n stânga și 'nțeleaptă,
Maica Domnului a întrebat
Dacă nu cumva va fi aflat
Și de-a fiului ei urmă vie
Căci zadarnic a 'ncercat să știe.

www.dacoromanica.ro

Dela cei pe care i-a cetit
In ceaslovul ei îngălbenit.

— « Doisprezece cărturari de-odată
« L'au chemat la strâmbă judecată
« Și pe cruce-apoi l-au răstignit
« De-a rămas și soarele 'nlemnit.
« Trupul îi era mai alb ca inul,
« Sângele mai roșu decât vinul
« Și-i curgea din răni în chip de vin;
« Cine-atunci s'a stins de orice chin
« Prohodit a fost cu vin de-acela
« Iar în groapă de e pus la fel a
« Coborît în lumea lui de jos
« Tot în numele lui de Cristos.
« Cu urzici pe trup îl îmbrăcară
« Și sudoarea-i picura amară
« Dar se prefăcea 'mprejur în mir
« Și când pruncul ca un trandafir
« Se năștea cu mir îi da pe frunte
« Ca să poată diavolul să 'nfrunte.
« Ii puneau pe cap cununi de spini
« Și-ale părului său rădăcini
« Risipeau cu ele pe jos părul
« Și cu el odată și-adevărul;
« Păru-acela se făcea pe loc
« Floare proaspătă de busuioc
« Și cu busuioc atunci pe masă
« Lui Cristos sfințiră casă ».

www.dacoromanica.ro

Cruce sfântă 'n mâna ei cea dreaptă
Carte albă 'n stânga şi 'nţeleaptă,
— « Voi izvoarelor acum secaţi,
« Codrilor pe munte vă uscaţi,
« Brazdelor în voi uscaţi-mi floarea,
« Vânturi tari secătuiţi-mi marea ».

Cruce sfântă 'n mâna ei cea dreaptă,
Carte albă 'n stânga şi 'nţeleaptă,
A pornit apoi prin lume greu
Ca durerea unui Dumnezeu
Şi când s'a apropiat de-un munte
Muntele s'a strâns cât un grăunte,
A trecut pe lângă un izvor
Şi-a secat al apelor lui spor,
Florile 'mprejurul ei păliră
Şi-a furtunelor semeaţă liră
Şuera 'ntr'atât în depărtări
C'a secătuit mări după mări.

— « Maică Prea Curată nu e bine
« Să prefaci pământu 'n mărăcine
« Şi-a lui lume s'o prefaci acum
« In vârtej de pulbere şi scrum.
« Ia, mai bine 'ncearcă-această cale
« Pe cărarea lui Adam de vale
« In spre râul sfânt al lui Iordan
« Şi-ai să-ţi vezi durerea la liman.
« Ai să dai acolo de Maria
« Şi-ţi vei dobândi iar duioşia.

www.dacoromanica.ro

« Și de Petre iarăși ai să dai
« Și vei crede iar că ești în rai.
« Și pe flori albastre de crăițe
« Culcă-ți somnul la mironosițe ».

Peste noapte cerul s'a deschis
Și Maria a văzut în vis
Pe Cristos șezând la mese 'ntinse
Cu făclii în preajma lui aprinse
Și la dreapta lui pe Dumnezeu
Sub un arc întins de curcubeu,
Iar luceafărul senin și luna
Luminau de-asupra lor într'una.
Le veniseră colindători
Noaptea îngerii la cântători
Să slăvească-acolo steaua care
Pentru veșnicie-acum răsare,
Și s'aprindă 'n cinstea lui lumini
Oștile, în cer, de heruvimi.

Cruce sfântă 'n mâna ei cea dreaptă,
Carte albă 'n stânga și 'nțeleaptă,
Cruce-afară și pe masă iar
Cruce luminată de stejar
Și tot cruci în cornurile casei,
— « Cum copilul sfânt al meu lăsasei
« Să fii chinuit ca un tâlhar
« Când purtai în inima ta har
« Și țineai puterile plecate
« Mâinilor tale însângerate?

www.dacoromanica.ro

« De ce când puteai tu n'ai tunat
« Şi cu fulgerul n'ai fulgerat
« Ca s'arunci tâlharii şi mişeii
« Unde stau balaurii şi smeii?
« Izvorîţi izvoarelor din ploi,
« Mărilor ieşiţi din albii noi,
« Munţilor ajungeţi cerul iarăşi
« Florilor fiţi omului tovarăşi,
« Căci a răsărit şi sus şi jos
« Steaua bunului meu fiu Cristos.

« — Maică, tu cu cât acum vorbeşti
« Cu atât mai mult păcătueşti.
« Chinurile mele-au fost să fie
« Oamenilor pe pământ făclie
« Şi necazurilor mele stea.
« Cine, până-atuncea, se năştea
« Nu ştia ce e botezul,
« Nu ştia cine murea ce-i crezul,
« Nu ştiau de cununie cei
« Ce-şi luau în casa lor femei,
« Muma la copil nu căuta.
« Mergi acum şi ia cu mâna ta,
« Maică ia cu mâna ta cea dreaptă
« Omul care-o spune-aşa şi 'ndreaptă
« Paşii lui spre răsărit mereu,
« Apără-l cu grija ta de greu,
« Du-l la mese nesfârşit întinse,
« La făclii de-apururea aprinse,

www.dacoromanica.ro

« La cuvinte bune de vecin,
« La pahare pline tot cu vin;
« Ia-l pe cel potrivnic de-a lui stângă,
« Pe cărare strâmbă du-l să plângă,
« Către-al soarelui apus și du-l
« Unde nimeni nu va fi sătul,
« La făclie stinsă și pahare
« Pline nu cu vin ci cu 'ntristare,
« La cuvinte rele și bătăi de joc
« Ca năpraznicul gheenei foc ».

Cruce sfântă 'n mâna ei cea dreaptă
Carte albă 'n stânga și 'nțeleaptă
Cruce-afară și pe masă iar
Cruce luminată de stejar,
După vorba lui Cristos anume
A pornit Maria 'ncet în lume
Și biserică-a purces din ea
Luminată 'n Vâcleim de-o stea.

www.dacoromanica.ro

VISUL DIN LEMN

A 'nfipt lemnarul barda într'un buştean cu sete
Şi somnului alături cu truda lui se dete.
I s'a părut că însă a 'ntârziat, şi că
Şi soarele pe zare se cam întunecă
Şi cum până s'ajungă acasă e o cale
A şi pornit cu pasul mai repede la vale.
Departe o lumină de aur se zărea
Şi-şi dete vânt să iasă cât mai curând la ea,
Dar când sosi acolo zări printr'o fereastră
Ca rădăcina unei flori prinse într'o glastră,
Printre făclii aprinse pe masă un român
Cu barda ca un trăznet înfiptă 'ntr'al său sân.
S'a speriat lemnarul şi-a şi plecat 'nainte
Rugându-se, cu gândul la Dumnezeu, fierbinte
S'ajungă-odată-acasă când, către mai spre zi,
După ocoluri multe şi grele se trezi
Că tot acolo parcă sosea şi că-i se-arată
Acelaşi om cu barda în sân, dar de-astă dată
Păzit ca de o iazmă la căpătâiu de-un lup,
Doi şerpi loveau într'însul ca biciul cu-al
lor trup.
Şi-a început s'alerge spre casă prin pădure
Ca isgonit cu pietre de urşi de printre mure,

www.dacoromanica.ro

Dar pentru'a treia oară din fugă s'a trezit
Tot la aceeași casă cu omul înlemnit,
Intre făclii aprinse și galbene ca luna
Pe care-l loveau șerpii, păziți de lup, într'una,
Dar cel lovit într'astfel era chiar el acum,
Și obosit de somnul lui greu ca de un drum,
S'a deșteptat de-odată cu mâna parcă friptă
Și-a smuls din buturugă securea lui înfiptă.

www.dacoromanica.ro

FETIŢA PĂDURARULUI ŞI SF. VINERI

«—Pe creştetul dealului
«Din inima-Ardealului
«Ard casele-albastre
«A Vinerei noastre;
«La poalele lacului
«Din dealul Feleacului
«Ard casele 'ntruna
«De 'ntunecă luna
«Prin părţile locului
«Cu limbile focului,
«Şi pier fiii tineri
«Ai văduvei Vineri
«In flacără groaznică
«De moarte năpraznică!»
Strigă dintr'odată
O gură de fată
In cea umbră-a teiului
Din faţa bordeiului.
Şi Vinerea 'n fugă,
Pe o buturugă
Ca trasă de scripete
Se duse cu ţipete

www.dacoromanica.ro

Şi vuet de jale
Spre casele sale.
Şi fata iar singură,
Cât coada de lingură,
Scăpată de strigă
Venită s'o frigă
Pe mâini şi pe degete,
Dă, fără să pregete,
Năvală în casă
Şi schimbă şi lasă
Din lucruri pe toatele
Să fie cu spatele
Intoarse spre uşa
Pe care mătuşa
Işi scoase picioarele
Subţiri ca fuioarele,
Apoi speriată
Aşteaptă 'ngropată
In straele moşului
Cântatul cocoşului,
Şi spune că numai
Lucrează cât bruma-i
Cu mâinile-i tinere
In ziua de Vinere.

www.dacoromanica.ro

AICI TOT E-AL NOSTRU

Aici tot e-al nostru şi-al nostru e doar,
Cu însuşi Vlădica şi pân'la boar,
Cu Vodă şi până la Hâncu şi-apoi
Cu tot ce prin codri sau lunci suntem noi,
Răşină de grele şi-adânci suferinţi
In scorburi umblate de-ai noştri părinţi,
Hrisoave în carne şi 'n oase, făclii
Pe 'ntinderea 'ntregii străbunilor glii,
Izvoare de zile de-lungi rugăciuni
Sau candeli aprinse de calde minuni,
Vieaţă 'ncordată spre vatră, sau gând,
In cumpănă veşnic cu soarta lui stând;
Iubire de limbă cu toate-ale ei
Podoabe de negri sau roşii cercei,
De datini sporite de toate-ale lor
Prin viforul vremei şi-al ei greu zăpor,
Şi-ogorul moşiei cu toate-ale lui
Schimbate de-a vremii cinstire 'n statui,
Şi toate-ale noastre de sus până jos
Păzite şi 'n bine şi 'n rău de Cristos.

www.dacoromanica.ro

INSEMNĂRI PE APA NEGREI

In apa-aceasta Neagra lui Negrea Voevod
Şi-al veşniciei sale pecetluit prohod,
Ca o icoană în aur în flacără şi 'n sânge,
Alunecă pe valuri cu sufletul şi plânge,
Iar apa cu-al ei murmur rostogolit de râu
Ca murmurul la moară al boabelor de grâu
Desfăşură 'n auzul pădurilor povestea
De care se dusese până departe vestea
A tinerei şi-a caldei ei străluciri de stea
Aprinsă de surâsul lui Dumnezeu în ea.
Şi-a fost de mult odată un voevod cu-o fată
Ca luna când din rouă s'arată de curată,
Ca floarea de frumoasă de alb mărgăritar,
Ca ramura 'ntre ramuri de sveltă de stejar,
Ca firele mătăsei porumbului de vară
De blondă 'n frumuseţea ei palidă de ceară,
Şi, ca un val în care luceafărul şi-a fost
Găsit în nopţi de-arândul răcoare şi-adăpost,
De limpede, de-adâncă şi binefăcătoare
Fecioară 'ntr'ale toate pământului fecioare,
Aflară-acum feciorii de împăraţi de prin
Imprejurimi de-această domniţă ca un crin
Şi-au început, cu gândul ca să-i câştige mâna,
Să-i curgă peţitorii la curte, ca fântâna.

www.dacoromanica.ro

Ea însă cu niciunul din ei nu se 'nvoia,
Nădăjduind că numai un pământean să ia.
Şi dacă peţitorii văzură şi văzură
S'au îndreptat spre fată şi tatăl ei cu ură
Şi luptă-a pornit unul din ei mai înrăit
Cât l-a lăsat păcatul şi soarta de-a trăit.
Ea a pierit ucisă de el cu o săgeată
Şi el de-a ei săgeată pieri cu ea odată.
Acum această apă la care-am plâns, atunci
Când îi scăldarăm leşul adus de peste lunci,
Ii povesteşte 'ntr'una, cu undele-i albastre
Amestecate 'n jocul vârtejului de astre,
Vieaţa ei de aur, de sânge şi de foc.
O desluşesc plutaşii şi-o duc din loc în loc
Ca pe-o mireazmă, vara, de floare de sulfină
Cu care duc pe plute bătrâna Bucovină.
Şi 'n apa-aceasta Neagra lui Negrea voevod
Şi-al veşniciei sale pecetluit prohod,
Ca o icoană 'n aur, în flacără şi 'n sânge,
Alunecă pe veacuri cu sufletul şi plânge.

www.dacoromanica.ro

BLESTEM

Să-ți fie privirile
Ca mie-amintirile,
In suflet ca oile
Să-ți pască nevoile,
Să dai doar de îngerii
Din văile plângerii,
Vicleanul din mlaștină
Să-ți fie de baștină,
Și mâinile Domnului
Să-ți ia darul somnului,
Să-ți dea mersul racului,
Și pasul gândacului,
Odihna pământului
Și liniștea vântului
Ca să 'nțelegi chinului
Izbânda destinului,
Blestemului spicele
Și dorului bicele.

www.dacoromanica.ro

CRÂMPEI DE VARĂ

Auzi fată, pițigoiul
Spune să mai uiți războiul
Ca să desfundăm zăvoiul.

Amintește pitpalacul
Că e ceasul să rupi acul
Să vedem cum doarme lacul.

Flutură 'n zori ciocârlia
Ca să lași din lucru iia
Și să colindăm câmpia.

Să ne ducem împreună
Și pe soare și pe lună
Cu luceferii cunună.

Să vedem crai-nou în țară
Și din roșii maci de vară
Să-ți fac brațului brățară,

www.dacoromanica.ro

Din îmbrățișare fașe
Pentru carnea ta trufașe,
Și din mângâieri cămașe.

Apoi ofiliți la față
Ca doi trandafiri de ghiață
Să ne legănăm prin ceață.

www.dacoromanica.ro

CERBUL APELOR

Cerbu 'nnoată 'n apă 'nnoată
Ziua 'ntreagă, noaptea toată
Şi 'ntovărăşit cu luna
Se tot duce-aşa într'una,
Dar încet să nu răstoarne
Pe domniţa dintre coarne
Din culcuşul de mătase
Verde 'n care se-aşezase.
Fruntea lui e numai stele
Cu luceafăru 'ntre ele,
Iar de-asupra lui domniţa
Luminează cu coşiţa
Ca un răsărit de soare
Intr'o apă cântătoare.
Ea se leagănă şi coase
Haină albă de mătase
Pentru-un frate ca să-i fie
Dar de-al ei la cununie
Şi batistă delicată
Pentru dragul ei de tată.
Şi tot cântă ziua 'ntreagă
Cerbului ca să-o 'nţeleagă
Şi tot cântă 'ntreaga noapte
Cerbului duioase şoapte.

www.dacoromanica.ro

S'o tot ducă 'ncet, s'o ducă
Liniștit ca pe-o nălucă,
Să nu tulbure izvorul
Nici cât tulbură 'n el norul,
Și cu stropi să nu stropească
Fața ei dumnezeească.

«—Cerbule mai lin într'una
«De cât calcă pe flori luna
«Curgi cu mine printre valuri
«Ca o vale printre dealuri,
«Căci am frații mei la curte
«Și de-acolo drumul scurt e
«Până-aici ca să te-ajungă,
«Cu săgeți să te străpungă
«Și din carnea ta să-mi facă
«Nuntă care să le placă,
«Oasele-ți să-mi dulgherească
«Pentru tindă 'mpărătească
«Să-mi acopere pe casă,
«Pielea depe tine trasă,
«Din grumazii ce-ți vor frânge
«Să mi-o zugrăvească 'n sânge
«Și să-mi bată-apoi în poartă
«Căpățâna ta cea moartă».

Cerbul însă fără teamă
Că va da cuiva de seamă
Lin o duce înainte
Și cu pieptul lui fierbinte

www.dacoromanica.ro

Deapănă râului firul
Mai uşor decât zefirul,
Şi de fericire parcă
Lacrimile-l tot încearcă,
Dar se duce, duce 'ntr'una
Ascultând cum calcă luna
Apele dela răscruce,
Şi se duce 'ntr'una, duce,
Căci îi vine de departe
Viers de nuntă şi de moarte
Şi-l aşteaptă-acolo apele
Să-i închidă veşnic pleoapele.

www.dacoromanica.ro

FATA DIN IZVOR

S'a făcut izvor de munte
La vâlceaua fără punte
Ca să bea din apa-i rece
Câți pe-acolo toți or trece
Și să-și poată-așa alege
Cruce de voinic în lege.
Viersul ei părea o veste
Dintr'o veșnică poveste
Cu flori roșii cântătoare
Prin cosițe de fecioare.
Prea departe 'nsă-și suise
Strălucitele ei vise
Și era prea rece locul
Unde-și așezase focul
Dorului inimei sale
Ca să-și tae prin el cale
Omul, pasărea sau fiara,
Și 'n adâncul lui doar seara
Pătrundea ca 'n văgăună
Câte-o rază 'n jos de lună.
A descins atunci spre vale
Către mai bătută cale,
Dar nu mai era izvorul
Strălucit cum numai dorul

www.dacoromanica.ro

Ştie singur să murmure
Prin adâncuri de pădure.
Ea era acum o apă
Limpede 'n care-şi adapă
Setea 'n treacăt fiecare
Şi-şi urmează a lui cărare.
Şi-a descins şi mai la vale
Căci adâncurile sale
Aşteptau să se ivească
Arătare voinicească;
Data-aceasta însă şi mai
Dureroasă fuse ştima-i
Căci prin trestia de baltă
Ce creştea 'mprejuru-i 'naltă
Nimănui prin gând nu-i dete
Să-şi astâmpere-a lui sete.
A 'nceput atunci să plângă
Şi-a ei apă 'ncet să-şi strângă
Tot mai sus, mai către munte
Spre pădurile cărunte
Şi mai sus cu vremea până
S'a făcut din nou tot zână
Şi 'ntr'o încordare-adâncă,
Pe un pisc înalt de stâncă
Şi-a schimbat în flori de ghiaţă
Arzătoarea ei vieaţă.

www.dacoromanica.ro

CÂNTECUL LEANEI

Sa dus Leana la fântână
Cu cănuța albă 'n mână;
La fântâna din luncet
Unde curge apa 'ncet,
Găsi apa tulburată
Și fântâna 'nconjurată
De trei minunați feciori
Ca trei arzători bujori.
Cel dintâiu i-a dat o floare
In cosița cântătoare,
Cel de-al doilea o stea
Pentru fruntea ei de nea,
Iar al treilea de-a dreptul
I-a luat drept soare pieptul,
Și de-odată-apoi toți trei
Au pierit din fața ei.

Ea porni Ileană 'n lume
Să colinde cu-al ei nume
Zilnic mai tulburător
Urmele pașilor lor,
Și mereu să se sporească
Din credință voinicească

www.dacoromanica.ro

Prin colinde şi urări
Din poveşti cu ţări şi mări
Şi prin freamătul de astre
Al avânturilor noastre
Să se-arate ca un vis
Dorului tot mai deschis,
Şi să crească 'ncet, să crească
Cosânzeană 'mpărătească
Din iubirea-a trei flăcăi
Tulburaţi de ochii săi.

www.dacoromanica.ro

BOCET

Negrule pământ, în tine
Cine intră nu mai vine,
Căci la gură lacăt ai
Și n'ai cheia să ne-o dai,
Și ce 'n pântece încui
Nu mai este-al nimănui.

Negrule pământ, în tine
Cui pătrunde nu-i e bine,
Căci pe mulți ai adunat
Și nu te-ai mai săturat,
Și pe mulți ai înghițit
Și-ai rămas tot hămesit.

Negrule pământ, pe cine
Nu-ai uscat tu 'n mărăcine,
Și-ai cui limpezi ochișori
Nu i-ai prefăcut în flori,
Și-ale cărui gene vii
Nu-ai schimbat în bălării?

Negrule pământ, pe uşe
Albele ei picioruşe

www.dacoromanica.ro

Ca sfârleaza trepădând
Nu vor mai intra nici când,
Şi mânuţele ei mici
Nu vor mai albi pe-aici.

Negrule pământ, cu focul
Dumnezeu să-ţi ardă locul
Unde-a mistuit al ei
Trup de flori de ghiocei,
Şi să mi te-asvârle 'n vânt
Negrule, negru pământ.

www.dacoromanica.ro

EXCELSIOR

Trupul meu a fost ars de o stea
Care-a trecut prin el într'o noapte;
Rănile razelor ei sunt șoapte
Smulse cu gândul din cer prin ea.

Sigur e dar că port azi în mine
Eternitatea cu care sunt
Unul și-același rost pe pământ
Cu-al liberării mele de sine.

Unul acum sunt, și-altul am fost
Când într'o biată clipă fugară
Căutam miere nouă și ceară
Ca să-mi ridic din ele-adăpost.

Azi din planetă pasu 'n planetă
Imi adâncește drumul mereu,
Și, cu privirea spre Dumnezeu,
Trec printre stele ca o cometă.

Un cerșetor buimac s'a trezit
Cu crisalida mea în spinare
Că deslușește cu resemnare
Urmele mele prin infinit.

www.dacoromanica.ro

CUPRINSUL CĂRŢII

	Pag.
Stemă nouă	5
Zâna plaiurilor noastre	7
Pasturelă	8
Bucium	9
Revelaţie	10
Logodnă în eternitate	12
Strajă	13
Evocare	14
Podoabă	15
Salut	16
Cuvânt în aurora	18
Ziditorul	19
Descălecare	20
Vânătoare moldovenească	22
Doinarii	24
Cronica morăriţei	25
Idilă basarabă	26
Scaun domnesc	27
Pomenire	28
La Putna	30
Hagiul	32
Pastorală creştină	33
Hram de mănăstire	34
Chemare la hotar	35
Acestea au fost	37
Crinul stemei muntenești	38
Credinţă veche	39
Aşezare călugărească	40
Lumină de amnar	41

www.dacoromanica.ro

	Pag.
Troiță	42
Colina albă	43
Inscripție târzie	44
Povestea bunului pescar	46
Credință patriarhală	47
Vinerea mare	48
Iliaș turcitul	49
Vălul Mariei din Mangup	50
Negru-Vodă	51
Umbra	53
Voevodul	54
După biruință	55
Tinerețe fără bătrânețe și vieață fără moarte	56
Broasca țestoasă fermecată și împărăția ei de dor	70
Jumătate de om călare	74
Porumbeii din vis	76
Voevozii din Lucina	80
Una din finic	89
Cum au pierit stejarii	99
Iaz domnesc	102
Clopoțelul căpriței	105
Comoara vrăjită	109
Povestea Mântuitorului	111
Visul din lemn	117
Fetița pădurarului și Sf. Vineri	119
Aici tot e al nostru	121
Insemnări pe apa Negrei	122
Blestem	124
Crâmpei de vară	125
Cerbul apelor	127
Fata din izvor	130
Cântecul Leanii	132
Bocet	134
Excelsior	136

Aici se sfârșește « Cântecul Omului » care cuprinde « Iudeea », « Helada », « Roma », « Evul Mediu », « Renașterea » și volumul de față, « Țara Românească ».

www.dacoromanica.ro

MONITORUL OFICIAL ŞI
IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAŢIONALĂ
BUCUREŞTI — 1944

www.dacoromanica.ro